Mart 1990 Sayı: 88 2 DM

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TKP—ML
Merkezi Yayın Organı

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ

Devrim Mücadelesine Daha Sıkı Sarılalım!

Doğu Avrupa ve Rusya'daki modern revizyonizmin çöküşüyle dünyamız ikibinli yıllara yeni saflaşmalara gebe olarak girmektedir.

Türkiye de bu gelişmelerin dışında kalmayacaktır. Bu gelişmelerden şu veya bu şekilde nasibini alacaktır. Türk hakim sınıfları, modern revizyonizmin çöküşünü halka "komünizmin çöküşü" olarak göstermeye çalışsa da, devrim mücadelesi durmayacak ve komünizm uğruna mücadeleler, dünyada olduğu gibi, ülkemizde de sürecektir. Partimizin mücadelesi bunun tanığıdır.

Her geçen gün zam, hayat pahalılığı ve yoğun baskı altında kalan halkımızın mücadelesi günbe gün boy vermektedir. Başta işçi sınıfımız olmak üzere, halkımız demokratik hak ve özgürlükler üzerindeki baskıların kaldırılması için mücadeleyi yükseltmektedir. Bu mücadele işçi sınıfı nezdinde ekonomik haklarına konan yasaklara karşı mücadeleyle birleşirken, öğrenci gençlik saflarında akademik-demokratik mücadeleye dönüşmektedir. Küçük üreticiler, taban fiyatlarını protesto amacıyla yer yer sokaklara dökülmekte, öfkelerini devlet dairelerini basarak göstermektedir. Kürt Ulusu, mücadelesini giderek yükseltirken, Kürt köylüleri Silopi, Nusaybin ve Doğu Beyazıt'ta

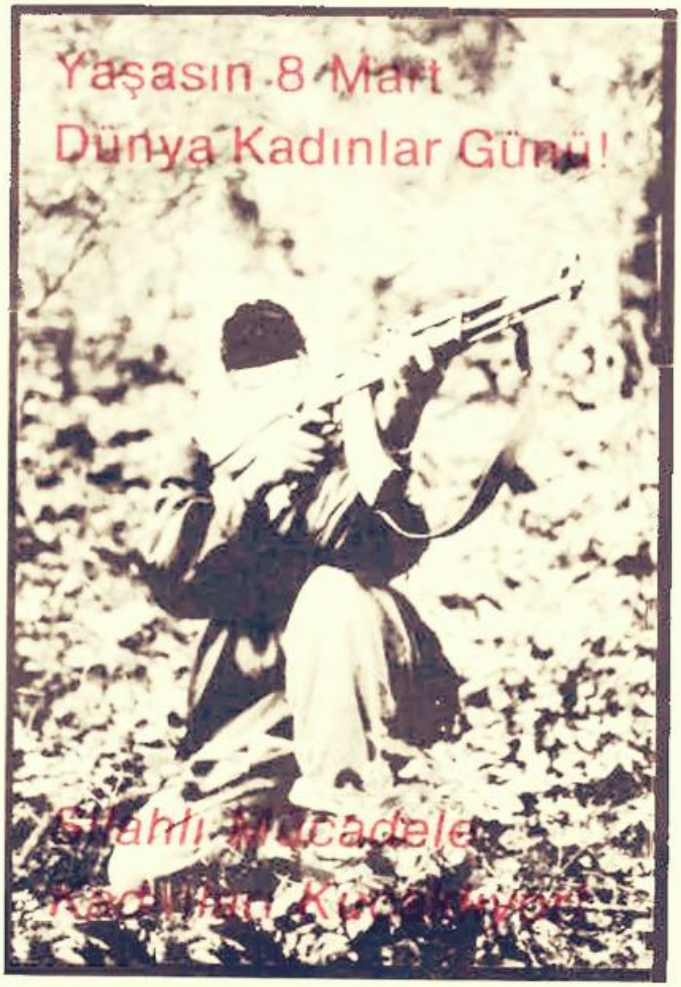

milli baskıya karşı kitle gösterileriyle mücadele bayraklarını yükseltmektedir.

Partimiz TKP/ML önderliğindeki sınıf mücadelesi şehirlerde olduğu gibi, Dersim ve çevresinde de yükselen gerilla mücadelesiyle halkın geniş desteğini almaktadır.

Türkiye işçi sınıfı yine bahara hazırlanıyor. Kan emici komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüne karşı ekonomik ve demokratik platformda sokaklara dökülmeye, grevleri yaygınlaştırmaya, işi yavaşlatmaya örgütlü bir şekilde hazırlanıyor. Komünistler işçi sınıfının bu mücadelesini örgütlemek ve mücadeleyi daha üst boyutlara yükseltmek için yoğun çaba harcamalıdırlar.

Altıyüz bin işçinin toplu sözleşmesi gündemdedir. Öte yandan kamu işyerlerindeki işçiler, ek zamlar için mücadeleye hazırlanıyorlar. Bütün bunlar baharla birlikte işçi sınıfının mücadelesinin gelişmesini göstermektedir. Parti militanları işçi sınıfı saflarında yoğunlaşmalı ve grevleri, direnişleri örgütlemelidir. Fabrika hücrelerimize ve sendikalar içinde çalışan militanlarımıza önemli görevler düşmektedir. İşçilere yönelik ajitasyon ve propagandalarımızı yoğunlaştıralım. İşçi sınıfının mücadelesini merkezi görevimiz olan KSİ'ler için gerilla savaşını geliştirme perspektifiyle ele alalım. Bu işçi sınıfının mücadelesine siyasi boyut kazandırmak, ekonomik mücadeleyle sınırlamamak demektir. İşçi sınıfının bu mücadelesini sendika ağalarını teşhir mücadelesine de dönüştürmeliyiz.

İşçi sınıfının patronlara ve devlete karşı her kıpırdanışı, devrim mücadelesinin hanesine yazılan bir kazanımdır. İşçi sınıfının her kıpırdanışında onların örgütlenmesi ve partimize daha da yakınlaştırılması ve parti görüşlerinin işçi sınıfı içinde yaygınlaştırılması için önemli bir fırsattır. Bu fırsatları değerlendirmek için onların tüm mücadelelerine aktif olarak katılmak ve önderlik etmekle olacaktır. İşçi sınıfını ekonomik mücadeleye hapseden reformist ve revizyonist anlayışlara karşı da mücadelemizi geliştirmeli ve yaygınlaştırmalıyız. Dışımızda gelişen her grevde, her direnişte yerlerimizi alalım. Devrimin lehine olan hiçbir mücadelenin dışında kalmayalım. Ancak o zaman kitlelerle daha iyi kaynaşır ve kitleleri partimize yakınlaştırıp, partimiz etrafında örgütlenmesini sağlayabiliriz.

Türk hakim sınıflarının tüm pisliklerini açığa çıkarmak amacıyla yoğun teşhirlere girişmeliyiz. Demokratik hak ve özgürlükler üzerindeki baskıları, Kürt ulusu üzerindeki katliam ve milli zulmü, zamları, hayat pahalılığını, işkenceleri vs. yoğun şekilde yazılı ve sözlü her türlü aracı kullanarak teşhirlerimizi genişletelim. Bu bütün parti militanlarımızın görevidir. Hiçbir gevşekliğe meydan vermeden mücadelenin içinde yerimizi daha da pekiştirip, komünistlere layık önderlik görevimizi yerine getirmeliyiz.

Türk hakim sınıfları her geçen gün daha da bunalıma girmektedir. Ekonomik ve siyasi bunalım derinleşmektedir. Onlar, devrimci mücadeleyi önlemek için "gizli oturum"larla önlem almaya çalışsalar da kitlelerin mücadelesini önleyemeyecekleri gibi devrimci mücadelenin gelişmesini de önleyemeyeceklerdir.

Gelecek işçi sınıfının elindedir. Burjuvazinin ve tüm gericilerin karalama ve çarpıtmalarına rağmen, dün olduğu gibi bugün de işçi sınıfının mücadele bayrağında "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi" yazılıdır. Bu şiar insanlığın büyük hülyası komünizm gerçekleşene kadar silinmeyecektir.

TKP/ML MERKEZ KOMİTESİ 3. TOPLANTISINI BAŞARIYLA SONUÇLANDIRDI!

Parti Merkez Komitesi 3. toplantısını Aralık 1989 içinde başarıyla sonuçlandırdı. MK şu temel gündemleri tartıştı:

1- P'nin durumu ve 2. toplantıdan sonraki faaliyetler,

2- DABK sorunu,

3- Dünyada ve Türkiye'de durum,

4- Merkezi görevin ele alınışı, somut görevlerimiz ve buna bağlı olarak bir çok gündemin yanında, T. Kürdistanı nda durumun ele alınıp sonuçlandırılarak, toplantının kısa raporunu "kısa kararlar" adı altında parti içinde yayınladı.

Silahlı mücadeleyi geliştirmeye özel bir önem veren ve sorunu çok yönlü olarak ele alan MK'mız içinde bulunduğumuz süreçte, gerilla birliklerimizin sayısının daha da arttırılması kararını almıştır. Ayrıca yeni açılacak gerilla bölgelerini de saptayarak, bunun gereklerinin yerine getirilmesi için parti organlarının önüne talimatlar şeklinde görevler koymuştur. MK'mız, partimizin en acil sorunlarından biri olarak gerillaların silahlandırılmasını tespit ederek silah sorununun asgari oranda acil olarak çözülmesi kararını almıştır. Bu konuda başta düşmandan zorla almanın yanında, halktan da yardım toplamasını vurgulamış ve bütün parti organlarımızın bu sorunu çözmek için çabalarının önemli bir bölümünü bu yöne kaydırmasını istemiştir.

MK'mız, partimizin yöneliminin doğru olduğunu tekrarlayarak bu yönelimin daha ileri boyutlara götürülmesi gerektiğini vurgulamış ve partimizin askerileştirilmesinin ne anlama geldiğini belirtmiştir. Bizim gibi ülkelerde Komünist Partisi yarı askeri bir örgüttür. Silahlı mücadele veren bir partinin askeri yapıya kavuşturulmaması onun ölümünü getirir. Bu nedenle tüm Parti üyelerimiz, hantallıklara, laçkalıklara, liberalizme karşı mücadele etmeli ve Partinin önüne koyduğu görevleri somut koşulların somut analizi içinde ele alıp harekete geçmelidir.

Parti MK'mız, DABK sorununu tartışmış ve şu kararı almıştır: "*Gelinen noktada, DABK'ı partimizin bir parçası olarak görmüyoruz. Onca çabaya rağmen Partiyi bölmekte, parti yıkıcılığı yapmakta, partiyi tasviye etmekte ısrar eden, sol sekter yaklaşımlarını sistemleştirerek 'sol' bir çizgide ilerleyen bir grup ML görülemez. Parti Programını savunuyor gözüklmeleri bir şey değiştirmez. ML görmememize rağme Partiye yakın içinde ML ögeler taşımaktadır. DABK'ı sol oportünist, bölücü ve parti tasfiyecisi bir grup olarak görüyoruz*", dedikten sonra, DABK içinde bazı ML unsurlarında olduklarını vurguluyor. Ayrıca DABK saflarındaki insanları Partimiz saflarında birliğe çağırıyor.

Kürdistan sorununu da ele alan Parti MK'mız bugün Türkiye devriminin kalbinin Kürdistan'da yattığını belirtiyor. Ayrıca T. Kürdistanı'nın Güneyinde milli çelişkinin ön planda olduğu vurgulanırken, doğuda sınıfsal çelişkinin esas olduğunu belirtiyor. Kısa kararlarda, PKK'nın değerlendirilmesi ele alınmış ve Parti içinde tartışmaya sunulacağı kararlaştırılmış.

Kısa kararlarda merkezi görevin KSİ'ler için gerilla savaşı olduğu ve bunun yerine getirilmesi için partiye ne gibi görevler yüklediği açıklanıyor. Ve partinin devrimci bir ruh içinde olması gerektiği altı çizilerek vurgulanıyor. "*Savaşçı bir parti demek, üye, kadro ve taraftarlarını savaşçı ve militan bir ruhla eğitmesi ve yetiştirmesi demektir. Yeri geldiğinde bu insanlarımız düşmanla savaşacak. Bir çoğu ordu içinde görev yapacaktır. Savaşçı ve militan bir ruh taşımayan bir parti, ülkemizde silahlı mücadele yürütemez ve önderlik edemez.*

Partinin yan örgütleri de aynı ruhla eğitilmeli, partiye ve orduya militan üye ve kadrolar yetiştirmelidir."

MK, işçi sınıfının örgütlenmesinin önemine bir kere daha dikkat çekerken, gençlik örgütümüz TMLGB'nin program ve tüzüğünün parti içinde tartışmaya açılmasını kararlaştırmıştır.

Bütün yoldaşlar MK'mızın aldığı kararları tartışarak kavramalı, ve bütün enerjilerini harcayarak kararların hayata geçirilmesinde gerileme göstermemelidir. Silahlı mücadelemizin daha da geliştirilmesi; alınan kararların pratikle birleştirilmesi ve cansiperane komünist bir ruhla çalışmaktan geçecektir.

"kadınlar göğün yarısıdır!"

Mao

SİLAHLI MÜCADELE KADINLARI KUCAKLIYOR!

On kişilik gerilla birliği içinde beş devrimci kadın arkadaşımızın şehit olması, günümüzde sıkça tartışılan kadınların mücadelesinin nasıl olması gerektiğini bir kere daha ortaya koydu. Burjuvazinin kadınları sömürü aracı olarak, süs eşyası gibi kullanan ve onlara ikinci sınıf uygulaması yapmaları, kadınlarımızın devrim mücadelesi içerisine çekilmesinin önemini bir kere daha ortaya koydu.

Burjuvazinin değişik tonu olan ve kadın hareketi olarak ortaya çıkan feminizm ve onun değişik ama özde aynı olan türevleri, kadınları devrim mücadelesinden koparmak amacıyla hareket ediyorlar. Feminizmin kadınlardan istediği, devrim mücadelesine katılmaları değil, tam tersi bu onurlu ve insanlığın kurtuluş mücadelesinden soğutmak ve onları daha değişik bir tarzda burjuvazinin süs eşyası yapmaktır. Kadın hakları, kadınların geceleri serbestçe dolaşması, kahvelere girebilmesi ve saldırılardan korunması değildir. Bunlar kadınları ilgilendiren sorunlar olmakla birlikte, onları ikinci sınıf insan olmaktan ya da erkek egemenliğinden kurtaracak haklar değildir. Halkın kurtuluşu neredeyse kadınların kurtuluşu da oradadır. Kadınların kurtuluşunu toplumsal kurtuluştan ayrı ele alanlar, kadınları köleliğe mahkum etmekten başka bir şey yapmıyor demektir.

Mao Zedung yoldaşın dediği gibi, "Göğün yarısını kucaklayanlar kadınlardır." Kadınlar devrim mücadelesine katılmadan, devrim gerçekleşmeyeceği gibi, kadınların kurtuluşu da gerçekleşemez. Kadınlar ikinci sınıf bir insan olmaktan, erkek boyunduruğundan, ataerkil toplumsal kültürel yapıdan, sömürülmekten, süs eşyası olarak kullanılmaktan kurtulmak istiyorlarsa, devrim mücadelesi içinde aktif yer almak zorundadır. Komünistler kadınları bu onurlu mücadele içine sokmak zorundadır. Kadınların katılmadığı bir devrim hareketinin başarılamayacağı bilinciyle hareket etmelidirler.

Son zamanlarda kamuoyumuzu ilgilendiren "fahişelere tecavüz etmenin cezasının düşürülmesi" sorunun görünen kısmıdır. Daha doğrusu bu olgu, egemen sınıfların kadınlara hangi gözle ve anlayışla baktıklarının en kaba göstergesidir. Buna karşı mücadele edilmelidir. Ama mücadeleyi salt bu düzlemle sınırlamak kadınlar üzerindeki baskıların kökenini kavramamaktır. Kadınlar üzerindeki sınıfsal baskının yanısıra erkek baskısı da vardır. Kadınlar üzerindeki erkek baskısının ortadan kalkması, proletarya önderliğindeki devrimle mümkündür. Ve kadınlar üzerindeki baskıların tümüyle kalkması ancak sosyalizm ve komünizmle gerçekleşecektir. Bizim feministlerimiz ve onların türevleri, sorunun bu yanını çarpıtarak, kadınların dikkatlerini sınıf mücadelesinden uzaklaştırmaya çalışıyor. Kadınların kurtuluşu silahlı mücadelenin içinde aranmalıdır. Ülkemizde işçilerin, köylülerin ve tüm emekçilerin kurtuluşu ve ezilen ulusların üzerindeki baskıların ortadan kalkması ve kendi kaderlerini serbestçe tayin etmesi, TKP/ML önderliğinde verilen silahlı mücadele sonucu olacaktır. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları

yıkılmadan bu gerçekleşmeyecektir. Bu da ancak, silahlı mücadeleyle olacaktır. Bu nedenle, silahlı mücadeleye katılanlar sadece erkekler değil, kadınlar da olmak zorundadır. 2 Şubat günü şehit düşen beş kadın gerilla bunun mesajını vermişlerdir.

Partimiz tarihine baktığımızda kadınların silahlı mücadele içindeki yeri, hiçbir devrim hareketi içinde görülmemiş bir boyuttadır. Özellikle silahlı mücadelenin daha başlangıcında gerillalarımızın yarısının kadın olması küçümsenecek bir olgu değildir. Meral Yakarlar, Bahar Yıldız'lar, Kâmile Öztürk'ler, Cevahir Yaşar'lar ve burada adını sıralayamadığımız daha nice şehit kadın yoldaşlarımız, kadınların mücadelesinin nasıl olması gerektiğini ortaya koymaları bakımından onurlu bir yere sahiptirler.

Özgürlüklerinin silahlı mücadele ile olacağını onlar biliyordu. Onlar, burjuvazinin esareti altında yaşamaktayken, partimiz TKP/ML'nin silahlı mücadelesi içinde yer alarak, halkın kurtuluşu uğruna silah elde mücadeleyi seçtiler ve şehit düştüler.

Bugün kadın gerillalarımız partimiz açısından küçümsenemeyecek sayıdadır. Bunu daha da ileri boyuta götürmeliyiz. Kadın gerillalarımız burjuvazinin yapmak istediği, "kadınları dağa kaldırıyorlar" demagojisini de çürütüyor. Öte yandan kadınlara reva görülen, "kadınların işi çocuk bakmak, ev işleri yapmak" gibi küçültücü ve kadınların gerçek fonksiyonlarını gizleyici demagojilerini de boşa çıkarmaktadır. Partimiz, kadınları silahlı mücadele içinde örgütlemeye azami çaba göstermelidir.

Özellikle DABK içinde bugün daha fazla kadın gerilla vardır. DABK, partimizden ayrıldığı sırada, gerillalarının yarısı kadındı. DABK içinde bugün de durum aynıdır. Bu da, bugüne kadar silahlı mücadele veren örgütler (dünyada) içinde görülmemiş bir çaba ve çizgisidir. Dileğimiz bunun devam ettirilmesidir.

Kadınların parti içinde ayrı örgütlenmesi yanlıştır. Komünist partisi içinde kadınlar erkeklerle eşit haklara sahiptir. Kadınlar parti içinde yeraldıkları gibi, partimizin yan örgütleri; TİKKO ve TMLGB içinde de örgütlenmelidir. Partimizin bugün yaptığı budur. Legal kitle örgütleri olarak ayrı kadın dernekleri kurulmalıdır. Kadınları parti dışında, yani partinin volan kayışları olan kitle örgütleri içinde örgütlemeliyiz. Burada amaç, kadınları partiye daha da yakınlaştırmak ve parti içinde örgütlenmenin zeminlerini ve koşullarını hazırlamaktır. Partinin kitlelere ulaşmasının araçlarıdır kitle örgütleri. Parti içinde ayrı bir kadın örgütünün olmamasıyla, kitle örgütleri içinde kadınların ayrı örgütlenmesi, başka bir deyişle, ayrı kadın kitle örgütleri olması aynı şey değildir ve birbiriyle çelişmezler. Bugün kadınların uyanışı eskiye oranla daha fazladır. Partimiz önderliğinde ayrı bir merkezi kadın derneği kurmak için harekete geçmeliyiz. Tüm militanlarımız bu konuda özellikle çaba harcamalıdırlar. Örgütlenecek yığınca emekçi ve ev kadını vardır. Bunlar partimizden işaret beklemektedir. Bu potansiyeli harekete geçirmenin yolu kadın kitle örgütleridir. Kadın kitle örgütleri içindeki çalışmanın amacını iyi kavramalıyız. Partimizin görüşlerini buralara götürmek, kadınları partimizin çizgisi etrafında örgütlemek, harekete geçirmek ve partiye komünist kadınlar kazandırmak olmalıdır. Kadın dernekleri, feminizmin ve reformizmin etkisinden kurtulmalıdır. Kadınları daha aktif ve militan bir mücadele içine sokmalıyız ve siyasal iktidarı yıkma perspektifiyle hareket etmelidirler. Elbette bunu Partimizin siyasal iktidarı alma perspektifinden ayırmamalıyız.

8 Mart Kadınlar Günü'nü anmak demek, kadınları silahlı mücadele içinde örgütlemek demektir. Kadınları silahlı mücadele içinde örgütlemek için ileri...

DERSİMDEKİ ÇATIŞMA VE KADIN GERİLLALAR

2 Şubat günü Dersim bir kez daha beşi kadın on kişilik bir gerilla birliğinin şehit olması sonucu kana bulandı. Dersim tarihi Kürt ulusal güçlerinin, komünistlerin ve devrimcilerin kanlarıyla sulanmıştır. Munzur bu nedenle deli akar düşmana inat buz gibidir. Ama o, dostu da düşmanı da ayırtetmesini bilir.

Nazimiye'nin Kil köyünde meydana gelen çatışma bir günden fazla sürdü. Düşman, DABK'a bağlı on kişilik bir gerilla birliğini, güçlü silahlarla donatımlı yüzlerce askeriyle kuşatarak katletti. Gerillalar çok az sayıları ve zayıf güçlerine rağmen düşmana üç kayıp verdirip teslim olmalıdır. İki metre karın zorluğuna rağmen, helikopterli, roketatarlı düşman güçlerini bir günden fazla oyalayarak devrim tarihine altın harflerle geçtiler. Onlar ölüme giderken, devrimin er geç bir gün gerçekleşeceğini bilerek öldüler. Ve onlar, kendilerine ağıt yakılmasından çok, devrimcilerin ve kitlelerin silahlı mücadele vermesini isteyerek ölümü şereflice kucakladılar. Onlar öldü, ama yerlerini alacak onlarca, yüzlerce gerillaya bırakarak şehit oldular.

Düşman, son aylarda Dersim'de saldırılarını yoğunlaştırdı. Ve bu yoğunlaşma sonucu DABK'a bağlı birliklerle birkaç kez karşılaştılar ve çatışmaya girdiler. 8 Ocak 1990'da meydana gelen bir çatışmada, Yeter Koç adlı kadın gerilla ve adını öğrenemediğimiz bir gerilla daha şehit düştü. Peşinden bu çatışma meydana geldi. Ne var ki, "köklerini kazıdık" diye halkı kandırmaya çalışan faşist Türk devleti, komünistlerin ve devrimcilerin sonunu getiremediler ve getiremeyecekler. Gelişen faşizm değil, silahlı devrim hareketidir. Ve her geçen gün de gelişerek güçlenecektir.

DABK'a bağlı gerillaların mücadelelerini saygıyla bir kere da anıyoruz. Onların kaybını devrimin kaybı olarak değerlendiriyor ve şehitlerin mücadelelerini mücadelemizde yaşatacağımıza, buradan halkımıza bir kere da ilan ediyoruz.

*

Yeni Çeltek Katliamının Hesabını Soracağız!

7 Şubat'ta meydana gelen ve 68 kömür işçisinin ölümüyle sonuçlanan katliam ülkemizde ne ilk ne de son olacaktır. Çünkü egemen sınıflar, kâr hırsıyla işçilerin sadece emeklerini sömürmüyorlar. Onlar, işçilerin canını ve kanını da sömürüyor. Egemen sınıflar için işçilerin ve emekçilerin sağlıkları, can güvenlikleri önemli değildir. Onlar için önemli olan kârlarına kâr katmaktır. Sorun bu olunca, işçilerin toplu katliamları, sık sık iş kazalarının olması, meslek hastalıklarına yakalanması kaçınılmaz oluyor. Daha dün Kumkapı'da sendikasız ve sigortasız konfeksiyon işçilerinin katledilişine tanık olunurken, peşinden 68 maden işçisinin katledilişine tanık olduk. Öte yandan ülkemizde hiçbir işçinin can güvenliği yoktur. Başta inşaat sektöründe çalışan işçiler olmak üzere, yeraltı maden işçileri can güvenliğinin olmadığı ikinci derecedeki işkolunu oluşturmaktadır. Diğer işkollarında çalışan işçilerin de durumu bundan farklı değildir.

Hergün ortalama 4 işçinin iş kazasında öldüğü Türkiye'de sık sık toplu katliamların olması kaçınılmazdır. Egemen sınıflar hiçbir önlem almadan çalıştırdıkları işçilerin katledilişlerini "tanrının isteğine" bağlıyarak, halkı uyutmaya çalışmaktadırlar. Ama artık kitleler uyumamakta ve bu katliamların sorumlularını çok iyi bilmektedirler.

Burjuva demokrasisinin kırıntılarını bile halka çok gören egemen sınıflar, halkın can güvenliğini düşünemez. Demokratik hak ve özgürlükler için mücade edenlere kurşun sıkmaktan çekinmeyen faşist Türk devleti işçileri düşünmez. Halkı zam ve zulümle inim inim inletenlerin halkın sağlığını düşünmesi beklenemez. İşçi sınıfının da Türk egemen sınıflarından bekledikleri hiçbir şey yoktur. Onlar, her türlü haklarını can kan pahasına mücadeleyle alacaklarını biliyorlar. Bu nedenle akıtılan timsah gözyaşlarına, katliamlardan sonra çekilen "başsağlıkları"na inanmamaktadırlar ve inanmayacaklardır. Ülkemizde iş güvencesinin olmadığını söyledik. Bunu, egemen sınıfların kendi istatistikleri (büyük oranda eksiklik içerse de) ortaya koymaktadır.

Türkiye'de ortalama günde 4 işçi iş kazası sonucu hayatını yitirmektedir. Yani ölümle sonuçlanan iş kazalarında Türkiye, dünyada birinci (ILO). Son on yıl içinde iş kazaları sonucu 10 bin işçi ölmüş, ölüm oranı Türkiye'de binde 400 iken Avrupa ülkelerinde binde 100. Tabii bu bütün rakamlar sigortalı işçiler için geçerli. Oysa Türkiye'de çalışanların çoğunluğu sigortasızdır. Türkiye'de SKK'ya kayıtlı 3 milyon işçi vardır. Geriye kalan 4 milyon emekçi ise sigortasızdır. Meslek hastalığı konusunda doğru dürüst bir istatistik yoktur. Meslek hastalığına yakalanan işçilerin çoğuna rapor dahi vermiyorlar. Bu nedenle meslek hastalığına yakalanan işçi sayısı ve ölüm oranı çok düşük tutuluyor. Buna rağmen yine de Avrupa ülkelerinin kat kat üstündedir.

İş kazalarında kayıp olan iş günü sayısı, grevlerde kaybedilen iş günü sayısının iki katıdır. Bunu rakamlara vurursak, iş kazaları sonucu kaybedilen iş günü sayısı 2 milyon 521'dir. Ölü başına 7500 iş günü kaybı düşmektedir. (Tempo dergisi, 18-24 Şubat 1990)

Türkiye'de büyük işyerlerinde dahi doktor ve sağlık ekipleri yoktur. Viziteye çıkmak ise başlıbaşına bir sorundur. Sık sık viziteye çıktığım zaman, zaten kapı dışarı ediyorlar. İş yerinde tuvalete gitmeye bile izin vermeyen patronlar, işçilerin viziteye çıkmasına hiç izin vermezler. Ancak çok ciddi hastalanmalar sırasında izin veriyorlar. Doktora çıkmak işçiler için lüks oluyor. Eski TİSK başkanı Halit Narin de bu durumu saklamıyor zaten: "İş yerinde hekim bulundurulması lüks"tür diyor. Egemen sınıfların açık sözlü patronu böyle açıklıyor. Cumhurbaşkanı Özal, Amerikalara tedavi için giderken, işçilerin topluca katledilmeleri, sakat bırakılmaları, işten atılmaları, onların umurunda mı? İşçilere ihtiyaçları olmasa hepsini katledecekler. Ama işçiler olmadan onları lüks içinde kim yaşatacak?

İşçi sınıfı, kendilerini asalak gibi gören bu kan emicilerini günü geldiğinde sırtlarından atmasını bilecektir. Onları tarihin çöpluğuna atarak gerçek kurtuluşlarını er geç sağlayacaktır. Türkiye'yi bir işçi mezarlığı olmaktan çıkarıp, insanların insafsızca sömürülmeden, baskı altında kalmadan yaşadığı özgür bir ülke haline getirecektir. Patronlar hiç sevinmesin. işçi sınıfı ayağa kalkacak ve Türkiye'yi tüm zalimlere ve emperyalistlerin uşaklarına mezar edecektir.

Türkiyede Durum ve Görevlerimiz!

TÜRK EGEMEN SINIFLARI ÇIKMAZ İÇİNDE

12 Eylül faşist cuntasıyla 1980'leri soluklanarak atlatmak isteyen faşist Türk egemenleri, bu emellerine kısmen kavuşmalarına rağmen, cuntanın gelişinden kısa bir süre sonra yine ekonomik bunalım içinde boğulmaya başladılar. Devrimci mücadeleyi geçici olarak geriletmeleri, yeni anayasal düzenlemeler ile, varolan demokratik hak ve özgürlükleri yasaklamaları, halkın önemli bir bölümünü depolitize etmeleri ve daha birçok faşist yasalar ile halkın mücadelesinin önüne set çekmeleri, onlar açısından önemli bir başarı olsa da, bu başarı uzun sürmedi. Yarı-sömürgelerde zaten bu istikrar tedbirleri uzun sürmez. Çünkü ekonomik refah sağlanmadan, yoğun baskılar ile halkın mücadelesini uzun süre bastırmak, siyasi istikrar sağlamak olası değildir. Kitlelerin yaşam seviyesini en alt sınıra düşürerek, demokratik hak ve özgürlükleri yasaklayarak sağlanan sözde istikrarın, kalıcı olmayacağı çok açıktır. Türkiye'de olan da budur. Türkiye'de ekonomik ve siyasi istikrarın uzun süreli sağlanmasının ekonomik koşulları yoktur. Bu tez tüm yarı-sömürgeler için de geçerlidir. Yarı-sömürgelerde egemenlerin, sık sık cuntalara başvurması, baskıları sürekli gündemde tutmalarının esas nedeni de budur. Çünkü onlar, ekonomik refah ile sağlayamadıkları istikrarı, halkı baskılar ile sindirerek sağlamaya çalışıyorlar. Baskılar da, istikrarı sağlamaya yetmediği için, egemen sınıflar bunalım içinde debelenip duruyorlar. TC tarihinde de kısmi, geçici istikrarların dışında uzun süreli istikrar sağlanamamıştır.

Egemen sınıflar "Türkiye gelişiyor" sözleri ile halkı aldatmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Son yıllarda ekonomik yatırımların durduğunu, Türk hakim sınıfları içinde en yetkili ağız olan TÜSİAD söylüyor. TUSİAD'ın yeni başkanı Cem Boyner, TV'de bu gerçeği ağlayarak açıklamak zorunda kaldı. Emperyalizmin yarı-sömürgesi bir ülkede ekonominin bağımsız olarak gelişmesi olanaksız gibidir. Çünkü, ekonominin gelişme muslukları tamamıyla emperyalizmin denetimi altındadır. Emperyalizm yarı-sömürgelere sermaye ihraç ederken, kendi çıkarlarını daima ön planda tutar. Ve yarı-sömürgelerin ekonomisini tamamiyle kendine bağımlı kılar. O ülkeyi iliğine kadar sömürür. Yoğun bir borçlandırma altına sokarak, ülke ekonosinin önemli gelir kaynaklarını kendi potasına aktarılmasını sağlar. Nitekim Türkiye'nin borçlarının son on yılda 10 milyar dolardan 50 milyar doların sınırlarını çoktan aşması emperyalizmin Türkiye'yi kendine nasıl bağımlı kıldığını daha iyi açıklamaktadır. Emperyalizmin yerli işbirlikçileri olan Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağaları da halkın sömürülmesinden elbette önemli bir pay almaktadır. Emperyalizm zaten bu kesim sayesinde ülke içinde ayakta durmakta ve halkımızı sömürmektedir. Kısacası, halkımızı sömüren sadece yerli işbirlikçiler olan komprador patronlar ve toprak ağaları değil, aynı zamanda emperyalistler de bu sömürünün kaymağını almaktadır. Ülke ekonomisinin tamamiyle emperyalizme bağımlı ve onun kontrolünde olması, emperyalizm hapşırınca Türk egemen sınıflarının öksürmesi hatta, boğmacaya tutulması bu nedenlerledir.

12 Eylül cuntası ile birlikte emperyalizmin sömürüsü daha da arttı. Özal hükümetinin işbaşına gelmesiyle bu daha da yoğunlaştı. (Bu iki yönetimi birbirinden ayırmak yanlıştır. Ayrım biçimseldir). Gümrük duvarlarının iyice açılması, yabancı malların ithalatının kolaylaştırılması ve hemen hemen tümünün serbestleştirilmesi Hollanda peynirinden, çikita muzuna kadar tüm malların ülkeye girmesi, yerli üretim iyice azaldığı gibi, ortalığı ithal mallar kasıp kavurdu. En basit örneği, yabancı sigaraların Türkiye piyasasını kapması oldukça kolaylaştırıldı. Türkiye'li tütün üreticileri ölme noktasına getirildi.

"Gelişen Türkiye" safsatasının ekonomik durumuna kısaca değinelim.

80'li yıllarda vurgunculuk spekülatörlük, hayali ihracat, tahtakale piyasası, köşe dönme edebiyatı adı altında zenginler daha da zengin, yoksullar daha da yoksullaştırıldı. Halkın alım gücü muazzam ölçüde düşerken üst tabakanın milli gelirden payı iki-üç misli arttı. Alt kesimlerin milli gelirden aldığı pay da bir o kadar azaldı. İşsizlik son on yılda iki kat artarak, bugün % 26'ların sınırına dayanmıştır. "İhracat gelirleri arttı" hikayesinin altında yatan gerçek ise, kitlelere gösterilmek istendiği gibi değildir. Son on yıl içinde sanayide yapısal bir değişiklik olmadığı halde ihracatın artması sözkonusu olamaz. Ama Özal hükümeti, "İhracatı arttırdık"diyerek kendisinden başka kimseyi kandıramamaktadır. Oysa olan şudur: Döviz kuru ve teşvik tedbirleriyle pahalı sanayi ürünleri ucuza ihraç edilmektedir. Sanayici ürünlerini ihraç ediyor ama, dışarıya satarken ya üretim maliyetinde ya da üretim maaliyetinin altında satıyor. Ama devletten yüklü bir sübvansiyon aldığı için fazlasıyla kâr sağlamış oluyor. İşte buna örnek olması açısından bir tablo:

İmalat Sanayii Ürünlerinin Mal Gruplarına Göre Dağılımı

1962	1972	1982	1987[1]
%	%	%	%
1.62.2	46.6	44.1	40.9
2.27.8	39.4	40.3	44.7
3.10.0	14.6	15.6	14.6
Top: 100.0	100.0	100.0	100.0

**Kaynak: DPT*

[1] 1989 Programında, 1988 fiyatı ile

Görüldüğü gibi sanayide değişen pek bir şey yok. O halde hangi ihracat "patlaması"ndan söz ediyor bu sahtekarlar sürüsü?

"Halkın refahının geliştiğinden" dem vuran egemen sınıflar, gerçekleri saptırmaktadırlar. Yüzde yüzlere varan enflasyonla, giderek düşen alım gücü, sınıflararası uçurumu daha da artırdığı gibi, tüm emekçilerin milli gelirden aldıkları pay daha da düşmüştür. İşte bir tablo:

Türkiye'de Gelirin Kesimler Arası Oransal Dağılımı (yüzde olarak)

Yıllar	Tarım	Maaş ve Ücret	Faiz, Kira ve Rant
1970	31.08	31.15	37.77
1975	30.76	31.51	37.73
1980	23.87	26.66	49.47
1983	20.52	24.78	54.69
1988	16.30	15.60	69.10

**Aynı kaynak*

Faiz, kira ve rantın 80'li yıllarda giderek milli gelirdeki payı artarken, işçilerin ve yoksul köylülerinki azalmaktadır. Çünkü uzun süre ücretler dondurulduğu gibi enflasyonun durmadan artması karşısında ücretler fazla artırılmadı ve enflasyon karşısında eridi.

Öte yandan nüfus dilimlerine göre de milli gelir dağılımı korkunç düzeyde eşitsizdir. Bu konuda patronların derneği TÜSİAD'ın ve Prof. Dr. Merih Celasun'un ayrı ayrı hazırladıkları iki istatistiği yan yana verelim;

TÜRKİYE'NİN GELİR BÖLÜŞÜMÜ (% 20'lik Nüfus Dilimlerinin Gelirden Aldıkları Pay)

	Celasun Çalışması 1983	TÜSİAD Çalışması 1986
1. %20 nüfus	2.6	3.9
2. %20 nüfus	6.9	8.4
3. %20 nüfus	12.5	12.6
4. %20 nüfus	21.4	19.4
5. %20 nüfus	56.9	56.9

Milli gelirin yarısından fazlasını bir avuç zengin yemektedir. Geriye kalan milyonlarca emekçi ise, çok cüzzi bir miktarını almaktadır. İşte egemenlerin eşitlik dediği sahtekarlık budur. Egemen sınıflar bütçenin büyük bir bölümünü askeri harcamalara ve diyanet işlerine ayırırken çalışma, sağlık ve sosyal faaliyetler için ise çok az bir kısmını ayırmaktadır. Bu da, onların halkı ne kadar düşündüğünü göstermektedir!

EKONOMİK İSTİKRARSIZLIĞIN SİYASAL ALANA YANSIMALARI

Siyasal istikrarsızlığın kaynağı ekonomik istikrarsızlıktır. Türk egemen sınıflarının, 12 Eylül askeri faşizmiyle bazı muhalefet partilerini yasaklamaları ve sonrası seçime sokmamaları sonucu, kendi aralarındaki çelişkiler süreç içinde giderek kızıştı. Özellikle 1989 26 Mart yerel seçimlerinde ANAP'ın büyük oy kaybına rağmen, halen hükümette kalması ve parlamento çoğunluğunu (%65) elinde bulundurması, SHP ve DYP'nin sert muhalefetleriyle karşılaştı. Egemen sınıf kliklerinin birbirleri ile, halkın sömürülmesinden daha çok pay almak için yoğun dalaşmalarda bulunmaları doğaldır. Onlar, varoldukları sürece bu konuda birbirlerini boğazlama yolunu bile deneyeceklerdir. Ama devrimci mücadeleyi bastırmak ve devletin "bekasını" sağlamak için de kol kola gireceklerdir. Nitekim, bugün eskiye oranla, bu konuda daha birlikçi hareket ediyorlar. Son olarak, "teröre karşı tavır" konusunda mecliste ortak tavır aldılar. Ve "devlete yönelik her türlü saldırı karşısında ortak hareket edeceklerinin yeminini yaptılar" Egemenler ANAP'ın çıkardığı seçim sistemini eleştirmelerine rağmen, fazla ses çıkarmamaktadırlar. Çünkü çok az bir oy ile bir parti iktidara gelebiliyor. Bu nedenle SHP ve DYP yarın kendilerinin de %30'lar civarında oy alabileceklerini düşünerek bu sisteme eskisi kadar karşı çıkmıyorlar. 1982 anayasasını değiştirmeye de kimse yanaşmıyor. Değişiklikten söz eden SHP ise işin özünü değil sadece 141-142-163. maddeleri değiştireceklerini söylüyorlar, o da tamamıyla ortadan kaldırma şeklinde değildir. Bu konuda bütün egemen sınıf partileri zaten anlaşma sağlamış gözüküyor. Egemen sınıf partilerinin aralarındaki çelişkilerin keskinleşmesinin bir odağını da cumhurbaşkanlığı seçimi oluşturdu. Nitekim bugün Özal'ın Cumhurbaşkanlığını SHP ve DYP muhatap almıyorlar. Bu uzun süre sorun olacağa benzemektedir.

AVRUPA TOPLULUĞU VE 141-142-163

Avrupa Topluluğuna uzun süredir girmeye çalışan Türk egemenleri bir türlü Avrupalı emperyalistlerden yeşil ışık alamadılar. Şu anda 1993'lere kaldı. Tabi bu o tarihte AT'a girecekleri anlamına gelmiyor. Bu nedenle Türk burjuvazisi sancılı ve sıkıntılıdır. AT'a girebilmek için Avrupalılar görünüşte "demokratikleşmeyi" öne sürseler de, işin esası bu değildir. Türk ekonomisinin çok zayıf olması AT ülkelerini düşündürmektedir. Türkiye'nin AT'a alındığı anda Türkiye'de yaşayan insanların azımsanamayacak bir kesiminin AT ülkelerine akacağı da AT burjuvazisini kara kara düşündürmektedir. Bütün bu nedenler Türkiye'nin AT'a kabulünü zorlaştırmaktadır. Ancak Avrupalılar Türk egemenlerini ürkütmemek için sürekli oyalayarak tamamıyle ümitlerini kırmıyor. "Bugün git, yarın gel" taktiğini izliyorlar.

Türk egemen sınıfları ülkede "demokrasinin" olduğunu göstermek için siyasal alanlarda da bazı yumuşamala-

ra gitmek istiyorlar. Bunlardan birincisi 141-142-163. maddelerinde değişiklik yapmak istiyorlar. Bunun esas nedeninin AT'a girmek için olduğunu sanmak yanılgı olur. İç koşulları da bunu zorlamaktadır. Her şeyden önce sınıf mücadelesini pasifize etmek için esasta komünist olmayan ama "komünist ve sosyalist" maskeli partilere izin vererek silahlı ve illegal devrimci militan mücadelenin önüne geçmek içindir. Öte yandan D. Avrupa ülkelerindeki son gelişmeler de Türk burjuvazisini bu konuda cesaretlendirmiştir.

Komünistler açısından elbette komünist propaganda ve örgütlenme üzerindeki yasakların kalkması yararlıdır. Ancak biz biliyoruz ki, Türk burjuvazisi sahte komünist partilerin legal olarak örgütlenmesine izin verecektir. Proletarya diktatörlüğünü savunan ve bu konuda pratik eylemlere girişen örgütlenmelere kesinlikle müsade etmeyeceklerdir. Bunu kendileri de söylüyor. Ancak bizler buna rağmen kalkan yasaklardan yararlanmaya çalışır ve legal sınırların genişletilmesini zorlarız ve zorlamalıyız. 163. madde sırat partilerini yasaklamasına rağmen Türkiye'de dini örgütlenmeleri geliştiren ve körükleyen Türk egemen sınıfları olmaktadır. Çünkü gericiliğin kaynağı bu olduğu gibi, kitleleri uyutmanın önemli bir aracıdır. Egemen sınıflar devrimci mücadeleyi engellemek için bunu çok iyi kullanmaktadır. Biz komünistler halkın dini duygularının zorla ortadan kaldırılmasından yana değiliz. Bu devrimden sonra uzun süreli bir eğitim sorunudur. Ama halkın din afyonu ile uyutulmasına karşı da mücadele ederiz, etmeliyiz.

141-142'nin yumuşatılması sonucu legal olanaklar biraz daha artacaktır. Biz komünistler bundan en iyi şekilde yararlanmaya çalışmalıyız. Ama revizyonist ve tasfiyecilerin yaptığı gibi tüm umutlarımız buna bağlı olamaz. Bizim esas sorunumuz siyasi iktidarı ele geçirmektir. Bunun yolu, burjuva parlamentosundan kesinlikle geçmez. Bu tür anlayışlar devrimi alçakça önlemek demektir. Komünistler parlamento dahil tüm legal olanakları proletaryanın iktidarı ele geçirmesi için birer araç, ama ikincil araçlar olarak kullanır. Çünkü ülkemizde devrimin yolu silahlı mücadeleden geçmektedir. Bunu reddetmek burjuvaziye teslim olmak demektir.

Egemen sınıfların dış politikası da tam bir uşaklık politikasıdır. Özellikle ABD emperyalizminin işaret parmağı ile hareket etmektedirler. 12 Eylül askeri faşist cuntası sonrası başta ABD olmak üzere Avrupalı emperyalistlerin Orta Doğu jandarmalığını en iyi şekilde yerine getirmeye çalıştılar ve çalışıyorlar. İran Şahı'nın devrilmesinden sonra bundan boşalan jandarmalık görevi Türk egemen sınıflarına devredildi. Özal ABD'nin yeminli bir uşağı olduğundan, dış politikasını da, efendilerinin direktifleri doğrultusunda yerine getiriyor. Özal'ın Türk-İslam Sentezi'ni savunması, ABD ile ters düşmesini getirmiyor. ABD kendi denetimi altında zaten bu tür anlayışların korunmasını sağlıyor. ABD'nin karşı çıktığı nokta, Humeyni'nin anti-ABD'ci islamcılığıdır. Ama ABD, Suudi İslamcılığını desteklemektedir. Çünkü bu ülke egemenleri ABD'nin yeminli uşaklarıdır. ABD'nin ikide bir "Ermeni" konusunu gündeme getirmesi ise, Türk egemenlerinden daha fazla taviz koparmak içindir. Türk egemenleri de zaten gereken tavizi vermektedirler. Osmanlıların son zamanlarda bir buçuk milyon Ermeniyi katletmeleri gerçeğini gizleyebilmek için Türk egemen sınıflarını her türlü yalana ve sahtekarlıklara başvurmaktadır. ABD emperyalizmi de Türk egemenlerinin bu konudaki zayıflıklarını bildikleri için kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaktadır. Yoksa ABD'nin Ermeni haklarının savunucusu olduğundan değildir.

Türk Egemen Sınıflarının Kürt Politikası

Türk hakim sınıfları Lozan Anlaşmasıyla Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını alçakça gaspettikten sonra, Kürt ulusu üzerindeki baskıları arttırmışlardır. Bugüne kadar olan ayaklanmaları ise, kanlı bir şekilde katliamlarla bastırmışlardır. Kürtlerin varlığını sürekli inkar etme yolunu seçmişlerdir. Ne var ki varolan bir ulus yok edilemez. Kürt ulusu 1938 sonlarından günümüze kadar ulusal haklarına sahip çıkma konusunda ciddi bir mücadele etmemesine rağmen bugün Türkiye'nin gündemine silahlı mücadelesiyle kendini sokmuştur.

PKK'nın 1984 ortalarında ayrı bir ulusal devlet kurma doğrultusunda başlattığı ve günümüze kadar süregeldiği ve giderek geliştirdiği silahlı mücadelesi ile Kürt sorunu, Türk hakim sınıflarının en önemli sorunu haline gelmiştir. Emperyalistler de bu konuya el atmakta gecikmemişlerdir. Türk hakim sınıfları uyuyan bir ulusun silahlı mücadele ile uyanmasını kolay kolay sindiremediler ve sindiremeyeceklerdir. Bu nedenle de bu uyanışı bastırmak için her türlü alçakça yollara başvuruyorlar. Başta askeri olarak bu mücadeleyi bastırmaya çalışıyorlar. Bu nedenle Türkiye Kürdistanı bugün savaş bölgesi haline gelmiştir. T. Kürdistanı'nda sürekli olağanüstü hal ilan edilmiş ve başta 3. Ordu olmak üzere, askeri gücünün önemli bir bölümünü bu alana kaydırmıştır. Buna ek olarak, koruculuk sistemini geliştirmiş ve özel çevik kuvvet oluşturmuştur. T. Kürdistanı'nda bulunan faşist Türk ordusu şu anda teyakkuz durumundadır. Nitekim T. Kürdistanı'nda tüm asker ve sivil görevliler (mahrumiyet bölgesi adı altında) normal ücretlerinin yanısıra ek ücret almaktadırlar. Ayrıca Kürdistan'da yer alan illerin büyük çoğunluğu tek bir valilik altında birleştirilmiştir. Türk hakim sınıfları tüm bu askeri önlemlerin yanında yoğun bir siyasi kampanyaya da giriştiler. GAP projesini bunun bir aracı olarak kullanıyorlar. Ayrıca, özel "GAP TV" kanalı açarak her türlü propaganda yapmaya daha da ağırlık verdiler. Bütün bunlara rağmen Kürt Ulusu'nun mücadelesi önlenemedi ve önlenemez de.

Faşist Türk Devleti, Kürt Ulusu'nun varlığını resmen tanımamakla birlikte, "anadilinin serbestliği" üzerinde durmaktadır. Birçok devletçi burjuva yazarları Kürtlerin tanınmasını devlete önererek akıl hocalığı yapmaya çalışıyorlar. Egemenler, Kürt Ulusu'nun varlığının tanınmasının kendilerine çok pahalıya malolacağını bildikleri için, şimdilik zorla bastırmayı esas alıyorlar. Kürt Ulusunun varlığının tanınmasının bir çok ulusal hakları "özerklik" vb. gibi tanımayı beraberinde getireceğini bildiklerinden şimdilik zorla bastırmayı yeğliyorlar. Ulusal özerklik (kısmi) onlar için en son başvurulabilecek taktiktir. Yani artık, askeri güç ile mücadeleyi bastıramadıklarını ve ipin ucunun kaçtığını gördükleri anda hiç şüphesiz ona da başvuracaklardır.

Bugün Kürdistan topraklarının (İran, Irak, Türkiye) üçünde Kürt ulusal mücedelesi silahlı olarak sürmektedir. Tabii en uzunu ve acılısı Irak'da süren savaştır. Kürdistan'ın geleceğin Ortadoğusu olacağını söylemek pek yanlış

olmayacaktır. Emperyalistler, her ulusal savaşı kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalıştığı gibi, Türkiye Kürdistanı'nda süren ulusal savaşı da kullanmaya çalışacaktır. Nitekim şimdiden sahneye girmişlerdir. Türk hakim sınıflarını kışkırtmak için yeri geldiğinde kullanacaklardır. Yalnız Türk hakim sınıflarına karşı değil, birbirlerine karşı da kullanmaya çalışacaklardır. Bütün parçalarda süren (Suriye'de şu anda Kürt Ulusu sessiz durmaktadır) Kürt ulusal mücadelesine önderlik eden sınıflar Kürt bujuvazisidir. Bunun içinde feodaller de yer almaktadır. Bu hareketlere önderlik eden sınıfların karakteri gereği, emperyalizmle uzlaşmaya yatkındırlar. Bağımsızlıkçı yanları zayıftır. Yeri geldiğinde rahatlıkla bir emperyalizmle uzlaşmaya yanaşırlar. PKK'nın da durumu budur. PKK'nın ulusal özerklik için Türk hakim sınıfları ile masaya oturamayacaklarını söylemek de eksik olur. Çünkü PKK'da böyle bir eğilim vardır.

Kürt Ulusu'nun üzerindeki baskıların kalkması ve kendi kaderlerini serbestçe tayin etmesi ancak ve ancak, Türkiye'de yaşayan tüm uluslardan halkların ortak mücadelesi ile olabilir. Türkiye'de yaşayan Kurt, Türk ve diğer azınlık uluslardan işçilerin, köylülerin ve diğer emekçilerin gerçek kurtuluşu elbette partimiz TKP/ML önderliğindeki silahlı mücadele ile olacaktır. Bu gerçek görülmedikçe Kürt Ulusu'nun gerçek kurtuluşu da gerçekleşemeyecektir.

Devrimci Durum Gelişiyor

12 Eylül askeri faşist cuntasının halkın mücadelesini yoğun saldırılar ile bastırmasından bu yana 10 yıl gibi bir süre geçti. Bu 10 yıllık süreçte, egemen sınıflar yasalarıyla olsun, polis, asker ve mahkemeleriyle olsun, devrimci mücadeleyi sürekli geriletme ve gelişmesinin önüne set çekmek için uğraşıp durdular ve halen de buna devam ediyorlar. 81-86 arası susan (susturulan) çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı, bugün o suskunluğu ve depolitize olma durumunu yıkmıştır. Bir 80 öncesi gibi hareketlilik ve kitlesel mücadele yaşanmasa da halkın mücadelesinde gelişmeler önemli boyutlara gelmiştir. Egemen sınıflar, artık "12 Eylül öncesine dönmeyelim, yoksa asker gelir" tehditleri ile halkın mücadelesini engelleyemiyorlar. Halk bu tür baskı ve tehdit masallarıyla uyutulmasına karşı çıkmaktadır. Başta öğrenci gençlik olmak üzere işçi sınıfı ve köylülük ölü toprağını üzerinden atmıştır. Baharda dirilen ve canlanan toprak gibi, halkımız da ayakları üstünde doğrulmaya çalışmaktadır. İşçiler, grevlerle, çeşitli boykotlarla 'yuhlarla ve yürüyüşlerle, ekonomik ve demokratik (daha çok ekonomik) taleplerini sesli şekilde dile getirmektedir. 89 bahar eylemleri bunun güzel bir örneğidir. Önümüzdeki günlerde yine grevler çoğalacaktır. Bu kez gündem daha ileri olacaktır. İşçilerin talepleri daha çok ekonomik temelde olmakla beraber, içinde siyasi ve demokratik talepleri de barındırmaktadır. İşçilerin demokratik taleplere yönelik eylemliklerinin az olması, onların örgütsüzlüğünden kaynaklanmaktadır. Örgütlü olanlar ise Türk-iş gibi sarı sendikanın denetimi altındadır. Türk-iş devletin kontrolünde olan bir sendikadır. Bu sendikanın işçileri ekonomik ve demokratik taleplere sahip çıkması ve işçilerin bu doğrultuda eyleme geçmesi sözkonusu olamaz. Yer yer Çerkez çıkışları, işçilerin zorlaması ve işçileri kontrol altında tutmak içindir. İlerici sendikaların 12 Eylül'de kapatılması ve yeni sendika kurmanın oldukça zorlaştırılması, meydanları Türk-iş gibi burjuva sendikasına bıraktı. Bu durum işçilerin daha aktif eylemlere girmesini zorlaştırmaktadır. Çünkü gerici sendikalar, devletin dümen suyundan çıkmamaktadır.

Komünist ve diğer devrimci hareketlerin işç sınıfı içinde ve sendikalarda örgütlülüklerinin zayıf olması, işçilerin daha ileri siyasi talepler doğrultusunda örgütlenmesi ve eyleme geçirilmesini zorlaştırmaktadır. Bu nedenle gelişen hareketler daha çok ekonomik taleplerin sınırları içinde kalmaktadır. Gelişen hareketlerin kendiliğinden olmasının bir nedeni de budur. Bunu aşmanın yolu işçi sınıfı içinde komünist örgütlülüğü geliştirmektir.

Önümüzdeki günlerde, işçi sınıfının mücadelesinin odaklaşacağı noktalar, ücretlerin artırılması olacağı gibi, demokratik talepler üzerinde de yoğunlaşacaktır. Bunların başında grevler üzerine konan yasakların kalkması, genel grev, dayanışma grev hakkının elde edilmesi, toplu sözleşme haklarının genişletilmesi, sendikalaşmanın kolaylaştırılması vb. gibi talepleri içerecektir. Komünistlerin görevi işçi sınıfının ekonomik ve demokratik taleplerine sırt çevirmeden ve bu doğrultudaki taleplerine de sahip çıkarak, onları daha ileri mücadeleye, devletin teşhirine yönelik ve çeşitli siyasi talepleri içeren eylemlilikler doğrultusunda örgütlemek ve eylemliliklere seferber etmektir. İşçi sınıfının en büyük örgütlülükleri olan sendikalar içindeki çalışmaya ağırlık vermenin önemi kendiliğinden açıktır. Partimiz bu konuda olumlu adımlar atmasına rağmen, gelinen aşamada yetersizdir. Bu çalışmamızı daha ileri boyutlara sıçratmalıyız.

İşçi sınıfının dikkatlerini daha çok siyasi taleplere çekmeliyiz. Hükümetin ve devletin teşhirini yoğunlaştırmalıyız. Özellikle Türk hakim sınıflarının Kürt Ulusu üzerindeki baskılarının kınanması ve aktif olarak karşı çıkılması için protesto eylemliklerini geliştirmeliyiz. Yeniçeltek katliamlarında olduğu gibi, işçi sınıfının pasifte olsa protestoları (saygı duruşu ve İstanbul Belediyesi işçilerinin işi iki saat yavaşlatması vb. gibi) olurken, Kürdistan'da Türk devletinin katliamlarını kınama ve daha ötesi protesto gibi eylemlilikler ya yok, ya da çok sınırlıdır. Bu nedenle partimiz militanları işçi sınıfı içinde Kürt Ulusuna yönelik katliamların protestosuna önem vermeli ve bu doğrultuda eylemlilikler geliştirmelidir. Bu sorun sadece bir işçi sınıfı için geçerli değildir. Öğrenci gençlik ve köylülük içinde geçerlidir. Öğrenci gençlik bir çok olayı protesto ederken, Kürt Ulusuna yönelik katliam ve baskıları protesto da oldukça duyarsız kalmaktadır. Bunların nedeni: Türk milliyetçiliğinin etkisini kıramamaktan kaynaklanmaktadır.

Köylülüğün ve dargelirli memurların mücadelesi daha da zayıftır. Özellikle yoksul ve orta köylülüğün örgütsüz olması bunun birinci nedenidir. Türkiye Kürdistan'ındaki Kürt köylüleri yer yer baskı ve toplu göçlere karşı çıkmakla birlikte, Türk köylülüğünde belirgin bir hareketlenme yoktur. Varolan hareketlenmeler ise, daha çok küçük üreticilerden gelmektedir.

Kürt köylüleri, Kürdistan' da süren Partimiz TKP/ML ve küçük burjuva devrimci hareket olan DABK önderliğindeki sosyal kurtuluş mücadelesi doğrultusundaki gerilla savaşına destek olurken, Kürt ulusal mücadelesi veren PKK önderliğindeki gerilla savaşını da desteklemektedir. Türkiye Kürdistan'ının güneyinde Kürt milliyetçisi

eğilimler daha fazladır. Bunda PKK'nın mücadelesinin önemli bir etkisi vardır. Nitekim Faşist Türk devletinin milli baskılarına karşı burada son zamanlarda kitlesel hareketlerde görülmeye başladı. Bu önemli bir gelişmedir. Silopi ve Nusaybin'deki gelişmeler bu açıdan olumludur. Partimizin mücadelesinin yoğunlaştığı Dersim ve çevresinde ise sınıf mücadelesi ağırlık kazanmaktadır.

Parti Merkez Komitemiz'in 3. toplantısında doğru olarak saptadığı gibi, Devrimimizin odağı Türkiye Kurdistanı'dır. Başka bir deyişle Türkiye devriminin kalbi Türkiye Kurdistanı'nda atmaktadır. Bunun böyle olmasının nedeni gerilla savaşına bu alanların çok elverişli olmasının yanında, ulusal çelişki ve toprak çelişkisinin içiçe olması bu nedenlerin temel koşullarını oluşturmaktadır. Bunun devrimin lehine getirdiği bir çok olumlu yanları var iken, düşman aleyhine oluşturduğu önemli yanlar da vardır. Birincisi düşmanın bu alanları tamamen kontrol altına tutamayışının yanında kitlelerin silahlı mücadeleye destek vermesidir. Kürt Ulusal mücadelesinin sürmesi komünistlerin yararınadır. Önemli olan, komünistlerin ulusal soruna doğru çözümler getirerek Demokratik Halk Devrimi'yle bu sorunu çözeceğinin güvencesini Kürt proleteryasına ve diğer emekçilerine kavratmasıdır. Doğru taktiklerle bu sorun çözülecektir. Kürt milliyetçiliği ancak doğru politika ve buna uygun pratik adımlarla yok edilir. Aksi taktirde yok edilemez. Kürt ulusal mücadelesinin sürmesi, düşmanın hedeflerini daraltma yerine çoğaltacaktır. Bu da partimizin yararına olacak. Çünkü, düşmanın hedefi genişleyince, bizim hareket alanımız da genişleyecek, Kurt Ulusal hareketininde düşmanı olan Türk Devleti'ni bir kaç cepheden zayıflatmanın koşulları doğacaktır.

Türkiye işçi sınıfı ve tüm emekçiler Kürt sorununa sahip çıkıp, devletin milli baskısına karşı mücadele etmedikçe, Kürt Ulusu'nun ezilen bir ulus olmaktan kurtulması zordur. Türkiye devrimi çok kanlı olacaktır. Emperyalizmin desteğindeki Türk Devleti'nin kısa zamanda yıkılmasını hayal etmek, devrimi imkansız kılmak ve uzun süreli savaşa hazırlıksız yakalanmak demektir. Kürt Ulusu'nun üzerindeki milli baskının kalkması ve kendi kaderini serbestce tayin etme hakkını elde etmesi, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının TC. devletine karşı ortak mücadeleyle olacaktır. Ancak, bunu kavramayanlar, hiç bir zaman kürt Ulusu'nun üzerindeki milli baskıyı kaldıramaz. Türk emekçileri de, Kurt Ulusu üzerindeki milli baskılara karşı aktif mücadele vermedikçe kendileride özgürlüğüne kavusamaz. Bu nedenle esas sorun ortak mücadeledir. Bu mücadeleyi TKP -ML önderliğinde birleştirerek devrimi gerçekleştirebiliriz.

Köylülerin mücadelesinin diğer emekçi kesimlerin mücadelesine oranla zayıf olduğunu belirtmiştik. Ama küçük üreticilerin taban fiyatlarının düşük tutulmasına karşı çıkmaları temelindeki eylemlilikleri ve çeşitli protestoları yavaş yavaş gelişmektedir. Geçtiğimiz günlerde, Manisa ve Akhisar Tütün üreticilerinin, devletin ilan ettiği tütün taban fiyatını protesto temelindeki direnişleri kendiliğinden ve devrimci içerikten yoksunda olsa olumludur. Bu direniş, küçük üreticilerin eylemliliklerinin komünist ve devrimciler tarafından örgütlendiği taktirde daha ileri boyutlara sıçrayacağının bir göstergesidir. Genellikle ülkemizde, küçük üreticilerin bulunduğu alanlarda bu tür eylemler olmaktadır. Tütün, fındık, çay, şekerpancarı üreticileri, eylemliklere daha yatkındır. Bunların kısmen örgütlü (kooparatiflerde) olması böyle eylemlere girmelerini kolaylaştırmaktadır. Komünistler, köylüleri kooparatifler temelinde de örgütlemelidirler. Silahlı mücadelenin olduğu alanlarda da bu tür ekonomik-demokratik örgütlemeleri geliştirmeliyiz. Kitlelerin silahlı mücadele içinde örgütlenmeleri bizim için arzulanan bir şeydir. Ve hedefimiz budur. Ama, daha alt örgütlenmeleri küçümsemek ve onlara sırt çevirmek, kitlelerden kopmayı getirir. Yoksul ve orta köylülerin sorunlarına sahip çıkmalı ve ekonomik-demokratik örgütlenmeleri yaygınlaştırmalıyız. En geri örgütlülüğün örgütsüzlükten daha iyi olduğunun bilinciyle hareket etmeliyiz. Bu tür örgütlenmelerin siyasal hedeflere yöneltilmesini sağlamak, onların içinde örgütlenerek ve onları devrimci bir temelde siyasal iktidar hedefi doğrultusunda yönlendirmekle gerçekleşecektir.

Ülkemizde memur hareketi son on yılda en örgütsüz ve sessiz dönemini yaşamaktadır. Bu memurlar üzerindeki yoğun baskıdan kaynaklanmaktadır. Memur hareketi içinde en ileri olanı elbette öğretmen hareketidir. Ancak, bu kesim kendi içinde örgütlenmesini sağlayamadı. Faşist devlet öğretmen örgütlenmesinin önüne yasal engeller çıkardığı gibi, üzerindeki baskıları görülmemiş boyutlara çıkardı. Yeni yeni örgütlenmeler olsa da bu kitlesel eylemliliklere dönüştürülecek boyutlara ulaşmadı. Öğretmenlerin ve di-

ğer memurların en önemli sorunu sendikalaşmadır. Şu anda sendikalaşmaları yasal olarak yasak. Memur hareketini örgütlerken sendikalaşma hedef alınmalıdır. Diğer yandan üzerlerindeki baskı ve sürgün olgularının kaldırılması ve geriletilmesi talepleri doğrultusunda mücadele edilmelidir. Memur dernekleri içinde çalışma yapmamız şarttır. Memurların mücadelesi küçümsenmemelidir. Memurları mesleki kitle örgütlenmeleri temelinde örgütlemeliyiz.

Öğrenci gençliğin mücadelesi, her zaman olduğu gibi, diğer kitle mücadelelerinden önde gelişti. 12 Eylül cuntasıyla öğrenci kitlesi kışla tipi üniversitelere hapsedilmeye çalışıldı. Ancak bu kışla disiplinini ilk yıkan yine öğrenci kitlesi oldu. Yök gibi faşist kurumlar ile öğrenci kitlesini cendere içine almaya çalışan egemen sınıflar, bugün YÖK'ün sokmediğini görerek acz içinde kalıyorlar. Devrimci demokrat öğrenci gençlik, üzerindeki baskılara karşı aktif mücadele yöntemlerine baş vururken, öğrenci kitlesinin büyük bir bölümünü hâlâ bu eylemlilikler içine çekememiş ve örgütleyememişlerdir. Buna rağmen öğrenci gençlik eylemleri militan bir çizgiye kavmaktadır.

Öğrenci gençliğin esas sorunu, YÖK ve onun getirdiği Faşist feodal eğitim tipinin ortadan kaldırılmasıdır. Bu demokratik bir taleptir. Partizan Gençlik hareketi salt bu taleplerle yetinemez. Öğrenci gençlik hareketini daha ileri, siyasal iktidar hedefine yönlendirmelidir. Reformist ve revizyonistlerin çizdiği sınırlar kesinlikle aşılmalıdır. Bugün faşist devletin de istediği, öğrenci gençliğin "barışçıl" gösterilerle yetinmesidir. Komünist örgütlenme olan TMLGB, gençlik hareketinin reformist çizgide yürümesine karşı çıkmalı ve bu türden revizyonist anlayışlara karşı mücadele etmelidir. Öğrenci gençliğin akademik demokratik mücadelesine sahip çıkar ve ona önderlik ederken, devrimci öğrenci gençlik hareketinin bu boyutta kalmamasına dikkat etmeli ve onu siyasal iktidarı alma doğrultusunda örgütlemelidir. Öğrenci gençlik tüm devrimci siyasal ve pratik olaylar içinde harekete geçirilmelidir. TMLGB, Partiye taze kanı daha çok bu gençlik içinden aktaracaktır. Bu da gençliği siyasal olaylar karşısında duyarlı kılmakla olacaktır. TMLGB, korsan gösterileri yaygınlaştırmalıdır. Her hangi bir önemli siyasal olay karşısında gençliği harekete geçirmelidir. Özellikle Kürt ulusuna yönelik baskı ve katliamlara karşı gençlik duyarlı kılınmalıdır. Önümüzdeki süreçte öğrenci gençliğin hareketi silahlı boyutlara ulaşacaktır. Nitekim daha bugünden bu yer yer başlamıştır. Ancak, öğrenci gençliği diğer emekçi kitlelerinden koparmamak gerekir. Aksi taktirde, güneş koredeki gibi olur. TMLGB, elbette salt öğrenci gençlik içinde örgütlenmiyor. İşçi ve köylü gençlik içindeki örgütlenmesini de bu militan mücadele içine çekmeli ve onları da harekete geçirmelidir. TMLGB, öğrenci gençliğin büyük bir bölümünü kucaklamalıdır. Bu yönde politikalar geliştirerek, gençlik kitlesinden kopuk bir avuç militan tip yaratmamalı, ama, geri kitlelerden "koparız" anlayışı ile de, gençlik hareketi geriye çekilmemelidir. Bu ayrıma dikkat edilmeli ve ne çok sol ne de sağ hareket edilmelidir. Bildiri, afiş, pullama vb. araçlar ile ajitasyon ve propagandaya önem vermelidir.

TMLGB, öğrenci gençliğin örgütsüz kalmasına karşı çıkmalı ve bugün öne çıkan, Merkezi Demokratik Öğrenci Federasyonu derneklerini örgütlemeye önem vermelidir. Küçük burjuvaların kitlelerden kopuk örgüt anlayışlarına karşı çıkmalıdır. Dernekler, geniş kitleleri kucaklayacak bir platform temelinde olmalıdır. Tabi siyasal temeli anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-feodal olmalıdır. Tüm devrimci demokrat öğeleri içermesi komünistlerin yararınadır. Geniş tabanlı ve militan yapıya sahip derneklerin oluşumu bizim hedefimiz olmalıdır. Geniş kitleleri kucaklayan eylemliliklere ağırlık vererek militan mücadeleyi yükseltebiliriz.

HALKIMIZA AÇIKLAMA

1989 Mayıs ayı içinde, şehirlerde ve kırsal alanda partimiz, bir çok askeri eylem gerçekleştirdi. Bu eylemlerin açıklanmasında bazı yanlış bilgiler verildi. Yanlış açıklama yapılmasının nedeni; MK'mize yanlış bilgilerin verilmesi sonucu olmuştur. MK'mızın hatası ise, bunların gerçeklik derecesini fazla araştırmadan kamuoyuna duyurmak oldu.

1989 Mayısında İstanbul'da Bağcılar Karakol'unun taranması ve Bostancı tarafında bir polis ekip otosunun taranması sırasında "polislerin öldüğü" duyurulmuştu. Ancak daha sonra yapılan araştırmada polislerin ölmediği ortaya çıktı. Ancak yapılan eylemler doğrudur. Bu konuda Partiye yanlış bilgi verenler için soruşturma açıldı.

Öte yandan yine 89 Mayıs ayı içinde kırsal alanda bir çok eylem gerçekleştirildi. Bunlar daha çok taciz hareketleriydi. Çemişgezek Karakolu'nun tarandığı kamuoyuna duyurulmuştu. Bu yanlış anlama sonucu olmuştu. Oysa taciz harekatı çemizgezekte değil, Ovacıkta olmuştur.

Bu yanlışlıkları bazı küçük burjuva oportünist siyasetleri kullanmaya çalıştı. Özellikle DABK'çılar daha da ileri giderek, Partimizin bu eylemleri "yapmadığı" ve "halkı kandırıyorlar" şeklinde açıkladılar. Yapıldığı açıklanan eylemlerin hepsi doğrudur. Yanlış olan, İstanbul'daki eylemlerde "polislerin öldüğü" açıklamasıdır. Ayrıca Ovacık yerine Çemişgezek yazılmıştır. Yapılan bu yanlışlar Partimiz tarafından bilinçli olarak yapılmamış, yanlış anlamalar sonucu yapılmıştır. Partimiz yapmadığı hirbir eylemi hiçbir zaman üstlenmemiştir ve üstlenmeyecektir.

İllegal çalışma yapan ve zor koşullar altında mücadele eden bir örgütün, bu tür yanlışlıklar yapmasından doğal bir şey olamaz. Sorunu böyle kavramayıp, Partimizin halkımızı yanılttığını iddia edenler artniyet taşımaktadır. Halkımız şunu çok iyi bilmektedir. Partimiz TKP/ML mücadele tarihi boyunca yaptığı tüm eylemleri üstlenmiştir. Hatalı olan eylemlerini de açıklamıştır. Bundan sonra da hatalarını halka açıklamaktan kaçınmayacaktır. Bu anlayış, Partimizi küçültmüyor, tam tersine yüceltiyor. Halkımıza güven veriyor.

OCAK 1990, TKP/ML Merkez Komitesi Siyasi Büro

partimiz TKP/ML önderliğindeki ordumuz TİKKO ve komünist gençlik örgütümüz TMLGB savaşı savaşarak öğreniyor!

Partimiz ve önderliğindeki yan kuruluşları tarafından 3. Konferans'tan bu yana bir dizi eylemler gerçekleştirildi. Eylemlerin özet bir dökümünü vermeye çalışacağız.

87 Kasım Aralık:

İlk eylemler konferans propagandasına yönelik olmuştur. Yaygın olarak bildiri dağıtımı, pullama, afiş asılması ve yazılamalar yapılmıştır. Bunlar İstanbul'da gerçekleştirilmiştir

88 Ocak:

Tunceli'de düşmanla karşılaşan bir gerilla birliği (DABK'ın denetiminde bir birlikti. o zaman bazı yoldaşlarımız bu birlikler içinde yer alıyordu) çatışmaya girmiş ve çatışmada PÜ Metin KAYA yoldaşımız şehit düşmüştür.

88 Şubat:

Tunceli'de düşmanla girişilen bir çatışmada parti aday üyemiz Niyazi SEZGİN yoldaşımız şehit oldu.

88 Mart:

29 komünist ve devrimci, faşizmin zindanlarını partimiz önderliğinde, etleri, tırnakları ve azimleriyle yıkarak kaçtılar. Bu olay ülkemizde olduğu gibi, dünya devrimci demokratik güçlerini de sevince boğdu. Metris firarı egemen sınıflara siyasi anlamda büyük bir yenilgi tattırdı. Çünkü "kuş uçmaz" dedikleri zindanları yıkarak 12 Eylül'den bu yana komünistlerden ilk büyük yenilgilerini almışlardı. Firar tüm devrimci ve demokratik kamuoyunda sevinçle karşılandı. Hakımıza umut ve moral verdi. Bu kaçıştan sonra cezaevlerinden kaçışlar sıklaştı.

88 Mayıs:

1 Mayıs'a yönelik pankartlar asılıp, bildiriler dağıtılarak pullamalar yapıldı.

18 Mayıs'ta önderimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak için bildiriler dağıtıldı, pullama, afişleme, pankart asmanın yanısıra kuşlamalar yapıldı. Ayrıca İstanbul Maçka'da TMLGB militanları tarafından ilk kez bir korsan gösteri düzenlendi. Yol kesilip trafik durdurularak pankartlar asıldı ve sloganlar atıldı. Hiçbir kayıp vermeden korsan gösteri başarıyla sonuçlandırıldı.

Bursa İnegöl'de bir polis otosu tarandı.

88 Ağustos:

Cezaevlerine yönelik yürürlüğe sokulmak istenen faşist "1 Ağustos Genelgesi"ni protesto etmek için İstanbul Kadıköy Adliyesi önünde TMLGB militanları tarafından korsan gösteri düzenlendi. İstanbl ve Adana'da faşist genelgeyi protesto eden bildiriler dağıtıldı. İstanbul'da kitle gösterileri düzenlendi.

Irak Saddam faşizminin Kürt ulusuna yönelik katliamlarını protesto eden pankartlar İstanbul'da asıldı.

88 Eylül:

12 Eylul 1980 askeri faşist cuntasının lanetleyen onlarca pankart asıldı İstanbul'da. Bildiri ve pullamalar yapıldı. Bu eylemlere gençlik örgütümüz dışında ilk kez işçi örgütlerimiz de katılıyordu.

Zindanlar devrimci yaratıcılığa bir kez daha tanık oldu. Kırşehir cezaevinden Hacı Demirkaya yoldaşımızla birlikte 18 devrimci kaçtı.

88 Ekim:

3. Konferansımızın yıldönümü dolayısıyla İstanbul'da onlarca pankart asıldı, bildiriler dağıtıldı.

İstanbul Tuzla köprüsü 7 Ekim'de 4 yoldaşımızın alçakça katledilmeleriyle kana bulandı. İsmail Hakkı Adalı, Fevzi Yalçın, Refa Şen ve Kemal Soğukpınar yoldaşlarımız kanlarıyla devrim alevini daha da körüklediler.

88 Kasım-Aralık:

İstanbul'da işçi ve gençlik örgütlerimiz "Partiyi güçlendir orduyu destekle" kampanyamızı pratik eylemleriyle desteklediler. Bildiri, pullama, pankart ve kuşlamalar yapıldı.

Adana ve Mersin'de bildiriler dağıtıldı.

89 Ocak:

İstanbul, Mersin, Adana, Ankara, Bursa,'da "Devrim ve Parti Şehitlerini" anma haftasında bildiri, pankart ve pullamalar yapıldı.

89 Şubat:

İşkence yuvası Diyarbakır zindanlarından hastahaneye getirilen Mehmet Özgül, hastahaneden partimiz tarafından kaçırıldı.

30 Mart 1972 Kızıldere'de Mahir Çayan ve on arkadaşının katledilmesini protesto eden pankartlar asıldı.

89 Nisan:

24 Nisan da partimizin kuruluş yıldönümü nedeniyle

İstanbul Erenköy'de trafik kesilip "partimizin 17. kuruluş yıldönümünü komünist coşkuyla selamlıyoruz, TMLGB" imzalı parkartlar asılıp, silahlı korsan gösteri yapıldı. Ayrıca işçi ve gençlik örgütlerimiz tarafından pankartlar asıldı.

89 Mayıs:

1 Mayıs kitle gösterilerine İstanbul'da katılındı. 6 Mayıs 1972'de Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamlarının yıldönümünde İstanbul'da pankartlar asıldı.

2 ve 12 Mayıs tarihlerinde Tunceli'de gerillalarımız tarafından birçok eylemler gerçekleştirildi. Ovacık'ta Yamanlar ve Mercan Karakolları taciz ateşine tutuldu. Bu eylemlerde bir astsubay ile birkaç asker yaralandı. Ovacık içinde önderimiz İbrahim Kaypakkaya'nın ölüm yıldönümü nedeniyle pankart asıldı.

18 Mayıs 1973'te işkenceyle katledilen önderimiz İ. Kaypakkaya anısına İstanbul, Adana, Mersin'de bildiriler ve pullamalar yapıldı. Bursa ve Ankara'da pratik eylemler geliştirildi. İstanbul'da 15 Mayıs'da bir polis otosu tarandı. 28 Mayıs'da Bağcılar karakolu tarandı. Bu eylemlerde düşmana kayıp verdirilemedi.

89 Haziran:

1980 Kasım'ında yoldaşımız Necdet Oynargil'i işkenceyle öldüren işkenceci polis Zeki Coşkun, Fenerköy'de şehir gerillalarımız tarafından cezalandırıldı. Ancak katil yaralı olarak kurtuldu. Bu halk düşmanının cezası er geç verilecektir.

89 Temmuz:

Metris'den firar edip tekrar yakalanan yoldaşımız Gazanfer Yıldız, Bartın cezaevinden tekrar kaçırıldı.

89 Ağustos:

15 Ağustos günü gerillalarımız düşmana hiç beklemediği yerden bir darbe daha vurdu. Şiran'a bağlı bir köy karakolunu basarak düşmana ağır kayıplar verdirilip, silahlarına el konuldu.

89 Eylül:

12 Eylül askeri faşist cuntasını lanetleyen pratik eylemler İstanbul, Ankara, Adana, Mersin ve Bursa'da gerçekleştirildi. Buralarda bildiri, pullama, yazılama yapıldı ve çok sayıda parkartlar asıldı.

Mersin'de işkencesiyle ünlü bir karakolun basılması eylemi sırasında TMLGB'nin değerli bir militanı yoldaşımız Ahmet Şahin ağır yaralı olarak düşmanın eline geçti. İşkence sonucu katledildi.

89Kasım-Aralık:

'Partimiz TKP/ML'yi güçlendir, ordumuz TİKKO'yu destekle" kampanyasını İstanbul, Adana, Mersin, Bursa ve İzmir'de pratik eylemlerle sürdürdük. Yaygın şekilde bildiri, pullama, kuşlama, yazılamalar yapıldı ve pankartlar asıldı. Ayrıca İstanbul'da üç polisten silah alındı ve direnenler kurşunlandı.

24 Aralık 1978'de Maraş'ta MİT, Polis ve faşistlerce katledilen 100'ün üzerinde halktan insan, demokrat ve devrimcinin anısına, İstanbul ve Bursa'da pratik eylemler gerçekleştirildi, kitle gösterileri yapıldı. Bildiri ve pullamalar yapıldı. Pankartlar asıldı.

90 Ocak:

"Devrim ve Parti Şehitleri Haftası"nda partimiz TKP/ML önderliğindeki TİKKO İl komutanlığı tarafından İstanbul'da emekli albay Rıfat Uğurlutan adlı faşist MİT mensubu cezalandırıldı. Suçu: Birçok katilmalara katılması ve MİT psikolojik savaş uzmanı olması ve okullarda ilerici öğrencileri ispiyonlamasıydı. Ayrıca bu ay içinde İstanbul ve İzmir'de bildiri ve pullamalar yapıldı.

90 Şubat:

Partimiz TKP/ML tarafından organize edilip örgütlenen İstanbul Bayrampaşa cezaevinden firar eylemi başarıyla gerçekleştirildi. İdamla yargılanan yoldaşımız Cemal Keser, zindanları yararak partimiz saflarında tekrar aktif mücadeleye katıldı.

Şehirlerde günlük siyasi gelişmelere karşı birçok pratik eylemlilik anında hayata geçirilmiş, öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesi, işçilerin ekonomik-demokratik mücadelesi temelinde kitle gösterilerine katılınmıştır.

Partimiz TKP/ML önderliğinde yürütülen bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesi kesintisiz savaşarak sürdürüyoruz. Buna olan inancımızı bir kez daha haykırıyor ve şehitlerimizin cesetlerine basarak diyoruz ki:

Her şey kızıl siyasi iktidarlar için, gerilla savaşını yaymak ve geliştirmek şiarıyla ileri!.

Yaşasın partimiz TKP/ML ve ordumuz TİKKO
Yaşasın militan gençlik örgütümüz TMLGB

Parti Merkez Komitemiz, TKP/ML davasından yargılanıp idam cezası alan İLKAY ERHAN ÇINAR'ın partimizin hiçbir eylemine katılmadığını bir bildiriyle kamuoyuna açıkladı. Bildiriyi tarihi değeri açısından olduğu gibi dergimizde yayınlıyoruz!

HALKIMIZA, DEVRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

Bir süredir basında "TKP/ML TİKKO 1 Davası"nda yargılanıp idam alan ve idamı yargıtayda onaylanan İlkay Erhan Çınar'ın durumu tartışılıyor. Geç kalmış bir tartışma olsa da sevindiricidir. İdam olayı olmasının yanısıra partimizin davasında yargılanıp idam alması nedeniyle olay bizi yakından ilgilendirmektedir. Bu vesileyle gerçeği bir kez daha kamuoyuna açıklamayı sorumluluğumuzun bir gereği olarak görmekteyiz. Yapacağımız açıklamanın hukuki bir değer taşıyıp, taşımayacağı ayrı bir konu. Bu bizim sorunumuz da değil, ama tartışmalara ışık tutması ve vicdanları rahatlatması açısından yararlı olacağına inanmaktayız. Parti Merkez Komitemiz sorunu salt İlkay Erhan Çınar'la sınırlı görmüyor. TKP/ML TİKKO 1 Davasından yargılanıp çeşitli cezalar alan bir çok insan aynı ve benzer sorunla karşı karşıyadır. Burada hepsine değinmeyeceğiz. Havalı önem taşıyan üç kişinin durumunu ele alacağız. İlkay Erhan Çınar dışında açıklayacağımız diğer iki kişinin durumu da normal hukuk kuralları içinde tarafsızlar gözle incelendiğinde Çınar'dan pek farklı olmadığı görülecektir. Bu kişilerden birisi Çınar'la aynı eylemden yargılanan ve idam alan Necati

Doğu Avrupa'daki Gelişmeler Üzerine!

Yaşlı dünyamız 90'lara girerken yeni gelişmeleri beraberinde getirdi. Yeni gelişmelerin odak noktasını Doğu Avrupa ülkeleri oluşturuyor. Bu gelişmeler emperyalistleri ve bütün burjuvaları sevindirirken, orta yolcu akımları da üzdü. ML açısından ise sorun çok açıktır. Modern revizyonizmin bu noktaya gelmesi kaçınılmazdı. Çünkü modern revizyonizmin kapitalizm ile arasında özde bir fark yoktur. Varolan fark biçimseldir. Zaten modern revizyonizmin uyguladığı ekonomik politika kapitalizmin ta kendisidir. Modern revizyonizm kitleleri aldatmak için "sosyalizm" maskesini kullanıyordu. Görülen odur ki ekonomik ve siyasi bunalım, bu maskeye de tahammülü kalmadı ve bir anda fırlatıp attı. Modern revizyonizmin "sosyalizm" maskesini fırlatıp atması, dünya halklarının bu sahtekarların iğrenç yüzlerini daha iyi görmesi açısından iyi oldu. Bu ülkelerdeki bürokrat burjuvazinin, iktidarlarını daha uzun süre tek parti diktatörlüğü altında sürdürmeleri olanaksızdı. Çünkü, iflasın eşiğine gelen ekonominin bu haliyle ekonomik ve siyasal istikrarsızlığın aldığı bu boyutla iktidar tekelini tek başına elinde tutamazlardı ve tutamadılar. Zaten burjuvazinin muhalefetteki kanatları bu durumu fırsat bilerek ve halkın da desteğini alarak iktidardaki bürokrat burjuvazinin saltanatının daha fazla sürmesine izin vermedi.

Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa ülkelerindeki gelişmelerin kökeni Kruşçev revizyonistlerinin iktidarı gaspetmelerinde yatmaktadır. Stalin'in ölümünden sonra SSCB'de iktidarı ele geçiren bürokrat burjuvazi sosyalist bir ülkeyi adım adım tamamiyle kısa sürede kapitalistleştirdiler. Üretim araçları büyük oranda özelleştirildi. Ve üretim ilişkileri kapitalist ilişkiler haline dönüştürüldü. KP tam bir burjuva partisi haline gelirken parti yöneticileri de birer kapitalist olup çıktı. Sosyalist kültür kısa zamanda burjuva kültürü haline dönüştürüldü. Toplumsal yozlaşma hızlandırıldı. Kruççev revizyonistleri daha iktidara gelir gelmez işletmelerde kâr esasını aldılar ve kâr dürtüsünü sistemleştirdiler. Bu kapitalizmin temel ilkelerinden birisidir. Oysa sosyalist işletmelerde üretim araçları toplumun gereksinimlerini karşılamak içindir. Toplumsal zenginliğin, toplumun tüm katmanlarına mümkün olduğunca eşit oranda paylaşılmasına önem verilmelidir.

Lenin yoldaş şöyle der: *"Ürünlerin üretim ve paylaşımında devletin çok yönlü bir muhasebe ve kontrolü olmadan, emekçilerin iktidarı ve emekçilerin özgürlüğü korunamaz ve... kapitalizmin boyunduruğuna geri dönüş kaçınılmazdır."* —Sovyet İktidarın Acil Görevleri—

Gelinen aşamada S. Birliğinde olanlar bu revizyonist uygulama ve anlayışların kaçınılmaz bir sonucudur. SB, bu gelişmeye 1956'larda adımını attı ve giderek sosyalist bir ülkeyi emperyalist bir ülke haline dönüştürdüler. Bugünkü sonuç ise, emperyalist bir ülkenin içindeki bunalımdır. Sosyalizmin bunalımı hiç değildir. Sosyalizmin bunalımı olarak gösterilmeye çalışanlar, burjuvaların kendileridir. Orta yolcular da buna destek olmakta ve halkların kandırılmasına ortak olmaktadırlar. "Komünizm iflas etti", "sosyalizm çöktü" çığırtkanlıkları beyhudedir. Çöken ne sosyalizm ne de komünizmdir. Çöküşe giden bir olgu ya da iktidar varsa bu da emperyalizm ve gerici burjuva DİKTATÖRLÜKLERİDİR. İflas eden bir ideoloji varsa o

---

kınalı, diğeri ise başka bir eylemden dolayı yargılanıp idam alan Yaşar Yıldız'dır.

İlkay Erhan Çınar'ın eylemle uzak yakın bir ilgisi olmadığı gibi partimizin taraftarı bile değildir. Aynı şekilde Yaşar Yıldız da partimizin taraftarı değildir ve eylemle hiçbir alakası yoktur. Hatta Yaşar Yıldız'ın kendisi, partimizin karşı devrimci olarak değerlendirdiği ve Rus Sosyal Emperyalizminin uşağı olarak gördüğü bir derneğin (JGD'nin) üyesidir. Necati Kınalı ise bir dönem partimizin taraftarı olmuş, ancak daha sonra partimizle ilişkisini keserek kendi özel yaşamını sürdürmeye başlamıştır. Partimizin kendi elemanı olmayan insanları ve sıradan taraftarlarını eylemlere göndermek anlayışı kesinlikle yoktur. Partimiz rastgele hareket eden, isteyenin istediğini yaptığı bir örgüt değildir. Belli kural ve ilkeler doğrultusunda hareket eden disiplinli bir yapıya sahiptir. Partimiz halkı yanıltmaz, kandırmaz, bunu varlık koşuluyla asla bağdaştırmaz. Olduğu takdirde ise, hatasını hemen düzeltme yoluna gider. Burada kısaca vurguladığımız anlayışımız gereği Erhan Çınar'ı, Yaşar Yıldız'ı ve Necati Kınalı'yı idam cezası için vesile yapılan eylemlere göndermemiz kesinlikle mümkün değildir.

Evet, bu insanların gerçek durumu bu olmasına rağmen, nasıl oldu da partimizin yaptığı eylemlerden dolayı yargılanıp idam cezası aldılar. Üstelik Necati Kınalı hariç, diğer ikisinin cezası yargıtayda bile onaylandı. Ortada elle tutulur hukuki bir delil yokken mahkeme salonlarında 'yargılanan' yoldaşlarımız tarafından gerçekler açıklanmasına ve bu kişilerin eylemlerle alakalarının olmadığı defalarca belirtilmesine rağmen, nasıl oldu da bu insanlara idam cezası verildi, yıllardır cezaevlerinde baskı ve işkencelerle yaşamak zorunda bırakıldı.

Sorunu adli bir hata olarak görmek büyük bir yanılgı olacağı gibi, işkencelere ve işkence sonucu alınan ifadeleri yargılamada tek geçer delil (!) sayıp ağır cezalar veren çağdışı yargıçların suçlarına suç ortaklığı etmek demektir. Türkiye'de, sorun yargılamalardan tek tek ortaya çıkan haksız cezalarda değil buna kaynaklık eden hukuki sistemin kendisidir. Çağdışı bir yargılama sistemiyle insanlarımız sebepsiz yere 'kurban' gider. Kendisine insanım diyen, insan haklarını savunan, haksızlıklara karşı olduğunu söyleyen her insan, özellikle 12 Eylül askeri faşist cuntasından sonraki yargılamalara şöyle bir baksın. Zahmet edip biraz incelesin. Neler görecek, inanıyoruz hayretler içinde kalacak, vicdanı sızlayacaktır. Cunta şefleri, "olağanüstü mahkemeler kurmadık" diye öğünürler ama, tek yapmadıkları mahkemeleri siyasi şubelere kurarak, burada işkence altında alınan ifadeleri mahkeme zabıtlarına geçmediği kaldı. Bu yapılmadı ama, işkence sonucu alınan ifadeler yargılamada geçerli delil sayıldı. Uygulanan 'vicdanı kanaat' sistemi de vicdansızlığın işkencede alınan ifadelere inanılmasının güvencesi yapıldı. Böyle yargılamaya böyle sonuçlar normaldir.

12 Eylül Cuntası boyunca ve daha sonra yapılan yargılamalar "12 Eylül Hukuku" diye yeni bir yargılama sistemi ortaya çıkardı. Mahkeme salonlarında sorgusuz savunmasız insanlara bol bol cezalar kesildi. Haksızlıklara karşı çıkmak ve mücadele etmek güzel bir şeydir. İnsani bir davranıştır. Ancak, haksızlıklara kaynaklık eden sisteme karşı çıkmak ve ortadan kaldırmak gerekiyor. Cuntadan sonra yapılan tüm yargılamalarda usulsüzlük ve haksızlık vardır. Onun için 12 Eylül yargılamaları tümden iptal edilmelidir. Bu sağlandığı takdirde Erhan Çınar'a yapılan haksızlık ve adaletsizlik gibi daha yüzlerce, binlerce haksızlık ve adaletsizlik ortadan kaldırılmış olacaktır. İlkay Erhan Çınar'a yapılan haksızlığa karşı gösterilen ilgiyi, diğer tüm haksızlıklara karşı da gösterilmesi en büyük arzumuzdur. Tüm devrimci, demokrat ve ilerici kamuoyunu haksızlıklara karşı mücadeleye çağırıyoruz. Devrimci demokrat ve ilerici olmak kolay değil, bedeline de katlanmak gerekir.

* Kahrolsun faşist 1982 Anayasası ve faşist ceza yasaları.
* 12 Eylül yargılamaları tüm sonuçlarıyla iptal edilmelidir.
* Yaşasın D. Halk Devrimi ve yeni Demokratik Anayasa mücadelemiz.

Ocak 1990

TKP/ML Merkez Komitesi Siyasi Büro

da modern revizyonizmdir. Bütün burjuvaların aynı ağızdan, komünizme ve sosyalizme yönelik bu saldırıları doğaldır. Çünkü onların varlıkları, sosyalizmin zayıflamasına ya da zayıf kalmasına bağlıdır.

Sovyetler Birliğinin ve D. Avrupa ülkelerinin ezilen dünya halklarına sosyalist olarak gösterenlerin tek amacı var, komünist ideolojinin yıpranmasını sağlamaktır. SB'nde ve diğer Avrupa ülkelerindeki yönetimlerin hiçbiri ne sosyalist ne de demokratik bir halk cumhuriyetidir. Sosyalizm onlar için birer maske idi. Ama artık bu maskeler ortadan kalktı. Bu ülkelerdeki gelişmeler, orta yolcular gibi; "sosyalizmin iç sorunları" olarak da görülemez. Bunu böyle söylemek, sosyalizme ihanet etmek demektir. Olan da budur. Ezilen ulusların kapitalist ülkelerdeki gibi ayağa kalkmasında doğal bir şey yoktur. Sosyalizm altında uluslar eşit haklara sahip iken, bugün ezilen ve ezen uluslar vardır. Ezen ulus Rus egemen sınıflarıdır. Diğer cumhuriyet ulusları ise ezilen ulus durumuna gelmişlerdir. Toplumsal eşitsizliklerin olduğu yerde ulusal eşitliklerden sözedilemez. Çok uluslu kapitalist bir ülkede, her ulustan burjuvazinin kendi pazarına sahip olmak için mücadele etmemesinden söz edilemez. Gorbaçov'un iktidara gelmesinin peşinden uygulanan açıklık ve yeniden yapılanma, bir başka deyişle liberalizmin uygulamaya konmasıyla, diğer cumhuriyetlerdeki uluslar da kendi ulusal haklarına sahip çıkmak için mücadeleyi hızlandırdılar. Gelinen aşamada SB'deki ulusların artık bir arada kalması oldukça zordur. SB, ayrılıklara barışçıl yollardan izin vermeyecektir. En son örneği, Azerbeycan'ın işgalidir. Rus burjuvazisi uluslara, "ayrılmaya kalkarsanız sizi yerle bir ederiz" mesajını verdi. Şimdilik bu konuda ABD ve diğer Avrupa burjuvazisinden de destek alıyor. ABD ve Avrupalı emperyalistlerin bu konuda Gorbaçov'a destek vermelerinin esas nedeni; Gorbaçov'un politikasını başarıyla uygulamasıdır. Çünkü sürdürülen bu politika diğer emperyalistlerin de çıkarınadır. Ama bu desteğin ebediyen sürmesi sözkonusu değildir. Yarın bu destek geri çekilip SB'nin parçalanmasına yönelik olabilir. Ama şimdilik Rusya'nın parçalanmasını istemiyorlar. Çünkü dengelerin sasılacağı çok açık. Komünistler ise, RSE'nin parçalanmasından yanadırlar. Bir emperyalist ülkenin parçalanması ve zayıflaması dünya halklarının yararınadır. Ayrıca ezilen ulusların demokratik muhtevası vardır. Biz, bu ulusların milli zulme karşı koyuşlarını ve ezen ulusun hegomanyasına karşı mücadelelerini destekleriz. Ama bu destek bir yere kadardır. Bir emperyalizme karşı mücadele ederlerken, diğerlerine yaslanmalarını ise desteklemez, teşhir ederiz.

D. Avrupa ülkelerindeki gelişmeler ise, SB'deki gelişmelerden farksızdır. Ekonomik ve siyasi özü aynıdır. Modern revizyonist politika onları bunalıma itince, bunalımdan kurtuluş yolunu liberalizme kaymakta gördüler. Bu yönde kitleleri de peşinden sürüklediler. Kitleler, sosyal-faşist yönetime karşı liberalizmi tercih etti. Artık tekrar modern revizyonist ekonomi-politika pek olası değildir. O ülkelerin proletaryasının önünde tek yol vardır. Proletarya partisi önderliğinde burjuva diktatörlüğünü yıkıp, yerine proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. Doğu Avrupa'daki yeni yönetimleri iktidara getiren yine Gorbaçov'dur. Bu konuda diğer emperyalistler de gönüllü olarak desteklemiş ve açık çek vermişlerdir. Romanya ise buna karşı direnmeye çalıştı. Ama, başta RSE olmak üzere ABD ve diğer emperyalistlerin tezgahından kurtulamadılar. Çavuşesko, RSE'ye karşı uzun yıllardır bağımsız politika izlemeye çalıştı. Bu konuda daha çok ABD ve Avrupalı emperyalistlerden destek gördü ve onlara yanaştı. Çavuşesko'nun o gün bu politikasını alkışlayan Avrupalı emperyalistler bugün Çavuşesko'yu kurşuna dizdirmekten çekinmediler. Çünkü, diğer Avrupa ülkeleri Çavuşesko'dan daha liberal bir çizgiye kaydılar. Çavuşesko'nun eski politikada direnmesi onun idamını getirdi. Çavuşesko'yu deviren askeri darbenin hazırlayıcıları, RSE ve ABD'dir. "Malta Zirvesi"nde RSE ve ABD'nin anlaşmasıyla D. Avrupa'daki bu "çıban başı" da ortadan kaldırıldı. Ülkemizdeki DS gibi orta yolcu oportunist akımlar Çavuşesko'nun devrilmesine karşı çıkarken, onu ML olarak lanse etmeye çalıştılar. Sosyal-faşist bir diktatörün arkasından gözyaşı döktüler. Ama Çavuşesko'yu boğazlayan RSE'ye de halen alt yapıda "sosyalist" demekten geri durmadılar. Çünkü onların anladığı sosyalizm Çavuşesko sosyalizmidir. Biz böyle bir "sosyalizmi" lanetliyoruz. Çünkü bu sosyalizm değil, "sosyalist maskeli faşist diktatorluktür." Buna rağmen emperyalistlerin Romanya'ya yönelik her türlü baskılarına da bir o kadar karşıyız. Bütün dünya halkları emperyalistlerin her türlü baskı ve işgallerine karşı çıkmalıdır.

MALTA ZİRVESİ EMPERYALİSTLER ARASI UZLAŞMA

ABD ve Rusya arasında son yıllardaki uzlaşma, RSE'nin ekonomik ve siyasi bunalıma düşmesi sonucu olmuştur. RSE, ekonomik çıkmaz nedeniyle eski saldırganlığını giderek yumuşatmış ve iç sorunlarını çözme yollarını aramaya başlamıştır. RSE'nin silahsızlanma, askeri indirim, liberalleşme gibi politikaları özellikle Avrupalı emperyalistlerden büyük bir destek görmüştür. ABD ise, Avrupalı emperyalistlerin kısmen zoru ve onları hepten RSE'nin yanına itmemek için RSE ile uzlaşmaya girmiştir. Aynı zamanda RSE'nin bu zayıflaması ABD'nin de işine gelmiştir. ABD Rusya'nın uzlaşıcı önerilerini kabul etmeseydi, Avrupalı emperyalistler ile RSE'nin daha fazla yanaşması, ABD'yi uluslararası arenada yalnız bırakabilirdi. ABD bunu bildiği için uzlaşıcı politika izler gözüktü. Öte yandan, ABD'nin de kendi "arka bahçesi" olarak anılan L. Amerika ülkelerindeki devrimci ve proleter kurtuluş hareketlerinin gelişmesinden duyduğu endişe (örneğin, Peru, El Salvador, Nikaragua vb. ülkelerdeki devrimci potansiyel) onu uzlaşmaya iten nedenlerin başında gelmektedir. Çünkü, RSE buralardaki küçük burjuva devrimci hareketleri, ABD'yi köşeye kıstırmak için destekliyordu. Alma 2-3 yıllık gelişmeler iki büyük emperyalist güç arasında bir uzlaşmayı gündeme getirdi. Bu iki saldırgan güç şimdi ortak kararlarla kendileri için çıban başı olan ülkelere yönelik rahatlıkla "operasyon" yapabiliyorlar. Malta Zirvesi'nden hemen sonra ABD'nin Panama işgali, SB'nin Çavuşesko'yu askeri bir darbeyle indirmesi ve Azarbeycan işgali bu uzlaşmaların somut göstergeleridir. Dünya halklarının baş düşmanı bu iki süper gücün "barışçı kalacaklarını" sanmak yanılgı olur. Yarın, çıkarlar armonisi değişince, birbirlerini yemek ve birbirlerinin pazarlarına hakim olmak için saldırganlaşacakları açıktır. İki süper gücün ve diğer emperyalistlerin bu geçici konsensusları şimdilik birbirlerine karşıdır. Ama, dünya halkları için saldırganlıklarından ve kanemiciliklerinden zerrece gerilememiştir. Başta sosyal kurtuluş hareketleri olmak üzere ulusal kurtuluş hareketle-

Rus Sosyal Emperyalizmi'nin Çözülüşü ve Milliyetçi Kalkışmalar Sürecinde Kanlı Bir Sayfa: *AZARBEYCAN!*

Sinatra doktrininden bahsediyordu Moskova'nın sözcüsü, "herkes kendi yoluna" gitmeye başlamış, Polonya'yla yapılan açılış Romanya'ya uzamıştı. Bu arada hızlı bir birikim merkez üsse yanaşıyor Cumhuriyetler birliğindeki "çıbanlar" olgunlaşıyordu. Kimileri deşilmiş, kimi büyükleri ise, irin toplamaya ve kaynamaya devam ediyordu.

89 biterken, 87'lerde başgösteren Ermeni çoğunluğa sahip Azarbeytan'ın göbeğindeki dağlık Karabağ'ın geri bırakıldığı gerekçesiyle Ermenistan'a bağlanması yollu istemleri içeren gösteriler ve bunların doğurduğu eylem ve çatışmalar ileri boyutlara sıçramaya aday haline gelmişti. Ermeniler'in bu talep ve eylemlerine Rus'ların bölgede görevli özel komite başkanı "haklı görülebilir" demiş, bu tavır zaten bir dizi ekonomik ve siyasal sorunları olan Azarilerin daha kararlı hareket etmesinin yolunu açmıştır.

Azarilerin çoğunlukta bulunduğu Nahçivan'da 3 ocakta İranla olan sınırın serbest geçişe açılması ve bağımsız statü elde etme yollu taleplerle geliştirilen eylemler ve toplu kitle gösteriler bölgedeki kaynamayı arttırmıştı. 31 Aralık'da Celalabat ve 2 Ocak'ta Lenkron kentlerinde parti binası ve resmi kuruluşların ayaklanan Azarilerin eline geçmesi ve bağımsızlık elde etme mücadelesini açıkça başlattığını duyuran Halk Cephesi'nin sıranın Bakü'ye geldiğinden söz etmesi Gorbaçov yönetiminin öteden beri derdi olan, milliyetçi ayaklanmalar sorununda önemli bir dönemece geldiğini gösteriyordu. Aynı tarihlerde kopma noktasına gelen Baltık Cumhuriyetlerinden Litvanya'ya giden Gorbaçov, kişisal karizmasını kullanma acizliğine düşmüş ve eli boş dönmüştü. Ayrılma hakkının tanınması, imparatorluğun parça parça çökmesi demekti. Karşı çıkmış olmak yetmiyordu. Ve emperyalizmin orduları harekete geçirildi.

Bu aynı zamanda "tüm iktidar Ruslara" sloganını bayrak edinen büyük Rus şovenizminin yeni dönem yöneticilerinin, emperyalist toprak bütünlüğüne yönelen her türlü çıkışa da net bir tavır ve gözdağı niteliği taşıyacaktı. Şartlar her şeyiyle dayatmıştı ve çok sayıda ölüler vermesi, askeri müdahelenin "iç savaşı" önlemek bahanesine dayanak oluşturacaktı. Tarihler 19 Ocak diyordu ki, Rus orduları Başkent Bakü'ye girdiler. Azariler güçlü bir direniş göstermiş, barikatlarda ve sokaklarda yüzlerce ölü vermişlerdi. İşgal kuvvetleri silahsız ve örgütsüz direnişi kısa zamanda kırıyor halk genel grevle protesto eylemine geçiyordu. Ocak ayı biterken genel greve de son verilmiş, isyan şimdilik kanla bastırılmıştı.

SB'de 1956'dan sonra egemenlik tesis eden bürokrat burjuvazinin işbaşına gelen bütün yönetimleri, tekelci devlet kapitalizmi ve merkeziyetçi-bürokrat siyasi yapısının açmazları ve kronikleşen sorunları karşısında sık sık reformlar yapmak, yeni reçeteler denemek zorunda kalmışlar, ama bunlar köklü nitelikler taşımadığından, dertler benzeri temelde yoğunlaşarak süregelmişti. Emperyalist kapitalist sistemin öteden beri yaşanan bunalım ve krizler karşısındaki bu klasik çözüm yolu denemelerinin geçici nefes almalar yaratması, emperyalist sömürünün katmerleşmesiyle mümkün olabiliyordu. Üstelik yaşamsal nitelikte bir kriz son dünya petrol şokuyla birlikte bünyeyi derinden sarsmaya başlamıştı. İşte böylesi bir durumda modern revizyonizmin yeni kuşağının Gorbaçov liderliğinde simgelenen kliği işbaşına geldi.

Sene 1985'ti ve Rusya bütçe açığı 59 milyar Dolar olan ekonomisiyle ciddi sinyaller vermeye başlamıştı. Dünya çapında Afganistan işgaliyle doruğa çıkan bir gerileme ve prestij kaybı sözkonusuydu. Bütün bunları silebilmek ve eski gücüne kavuşmak için yapılması gerekenlerin somutlandığı reformlarla adım başlatıldı. Reformlar aynı dertlerden muzdarip Doğu Avrupa ülkelerine de sirayet ettirebilmek suretiyle "safra"lar atılmış olacak, dünya çapında "barış" sloganıyla hem prestij artırımına gidilecek hem de "silahsızlanma" ve "sınırlandırma" kampanyalarıyla savunma giderinin yükü azaltılacaktı. (Bütçenin ABD'de 5,43, Rusya'da 8,4'ü savunma harcamalarına ayrılıyor) Zaten büyük çaplı iktisadi yük, siyasi ve askeri zararlar getiren Afganistan işgaline son verilerek yeni puanlar topla-

---

rinin de düşmanıdırlar. Bazı ulusal kurtuluş hareketlerini birbirlerine karşı desteklemeleri, birbirlerinin kuyusunu kazmak içindir.

Emperyalistler arasındaki bu konsensus, onlar arasındaki çelişkileri ortadan kaldırmamıştır. Kısmen çelişkileri yumuşatmıştır. Ancak, iki Almanya'nın birleşme çabaları ve son olarak D. Avrupa ve Rusya içindeki ulusal hareketlerdeki gelişmelerin, yakın zamanda emperyalistler arasındaki çelişkiyi görülmemiş boyutlara çıkaracağını göstermektedir. Bu nedenle onların "barış" çığırtkanlıkları sahtedir. Özü ise, dünya halklarını ezme politikasıdır. Tasfiyeci ve bazı oportünist akımların emperyalist dünyadaki bu gelişmelere bakarak, onların da "barış" çığırtkanlığı yapmaları, kitleleri, kandırmaktan ve ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin boğazlanmasına yardım etmekten başka bir şey değildir.

Partimize düşen görev: Emperyalistlerin ezilen uluslara ve halklara yönelik "barış" adı altında boğazlama politikalarını teşhir etmek ve kitlelerde anti-emperyalist bilinci ve eylemliliği geliştirmektir. Esas görev ise, silahlı mücadeleyi aksatmadan ve her geçen gün daha ileri boyutlara yükselterek, kitleleri bu mücadele içinde örgütlemek olmalıdır. İdeolojik alanda ise, "Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi"nin iflas ettiği yolundaki demagojilere karşı yoğun bir mücadele vererek, burjuva ideolojisi ve onun suç ortakları olan her türlü revizyonist ve reformist anlayışlara karşı amansız bir mücadele çizgisi izlemeliyiz.

yacak, bir taşla birkaç kuş vurulacaktı. Modern revizyonizmin "akıllı çocuğu" emperyalistlerin genel sempatisini bu çıkışlarıyla kazanıyor, başarılı grafiği emperyalist blokların yakınlaşmasına paralel yükseliyordu. Tekelci devlet kapitalizmi ve bürokrat merkeziyetçi devlet yapısının ıslah edilmesinin mutlak gerekliliğinin dayattığı programları uygulamaya koyarken, bunları "sosyalizm adına yapıyor olmaktan bahsetmeyi ihmal etmeyen Gorbaçov yönetimi, tüm kapitalist reform ve politikaların kaçınılmaz açmazını çok geçmeden yaşamaya başladı.

Kasım 86'dan Mayıs 88'e kadar yapılan bir dizi ekonomik reformlar işletmelere özerklik getirmiş, fiyat serbestliği sağlanmış, merkezi planlama daraltılmış, köylüye uzun süreli toprak kiralamaları başlatılmıştı. Rekabetçi serbest piyasa ekonomisine doğru atılan adımlar, yabancı sermayeye kapıların açılması, maddi teşvik yasaları birbirini izliyordu. Yabancı şirketlerle ortaklık işletmeleri ithalat serbestliği, tarım makinalarının özel çiftliklere vesayet tipi devri, devletin doğrudan denetiminin kaldırılması, ürünlerin serbest piyasada satılabilmesi, zorunlu ürün teslimine son verilmesi ile amaçlanan iktisadi ilişkiler ağı şekillendirildi.

Bütün bunlar iktisadi çöküntüyü engelleyemezdi. Ve nitekim gelinen aşamada durumun daha da vahimleştiğine tanık olunuyordu. Dış borç 2 milyar doları bulmuş, bütçe açığı 200 milyar dolara fırlamıştı. Gorbaçov'un bireysel bağış kampanyası açmaya vardıracak denli bir sıkıntı yaşanıyordu. 40 milyon kişinin yoksulluk çizgisinde olduğu açıklanan ülkede karne uygulaması yoğunlaşıyor, kuyruklar, boş raflar, vitrinler olağan görüntüler haline geliyordu ve bu durum en ağır yükün altında olanların, maden işçilerinin yüzbinlerce katılımlı toplu grevlerini getirdi. Ukrayna, Sibirya ve R. Norilsk'te aralıklı olarak Nisan-Temmuz 89 doruğa tırmanan uzun süreli grevler ülke çapında kitlelere mesaj vermiş oluyordu.

Smelyov, 13 Haziran 89'da meclis konuşmasında; "Rusya'nın sanayi ülkesi arasında işçisini en fazla sömürdüğünden bahsediyor, ülkenin ekonomik çöküntünün eşiğinde olduğunu söylüyordu." İktisadi çöküntü bölgeler arası ve daha önemlisi merkezi cumhuriyet ile bağlı cumhuriyetler arasındaki ekonomik eşitsizlik ve yaşam düzeyi dengesinin iyice bozulmasına yol açtı. Bir yandan serbest rekabetler ve merkeziyetçiliğin daraltılmasından bahsedenler, diğer yandan federe ve özerk cumhuriyetleri katı merkezi kontrol altında tutmaya başlıca ihraç ürünlerine düşük fiyat uygulamaya devam ediyorlardı. 80'i Rus, Ukrayna'lı ve Beyaz Rus'tan oluşan partinin yönetimi 15 federe, 28 özerk Cumhuriyet ve bölgede yaşayan 104 milliyete mensup ülkede, Lenin'in 1922'de "ölüm kalım savaşı" ilan ettiği "Büyük Rus şovenizmi"ne sarılmıştı.

"Emperyalizm döneminde Şubat Devrimi'nden sonra siyasal iktidarın anayasacı demokrat parti tarafından temsil edilen burjuvazinin eline geçtiği dönemde, açık kışkırtma siyasetinin yerine, Rusya'daki uluslara ödlek bir güvensizlik gösterme siyaseti almış, bu siyaset, ulusların "özgürlüğü" ve "eşitliği" hakkında gereksiz sözlerle, demeçlerle örtülmüştür. Bu siyasetin sonuçları bilindiği gibi ulusal düşmanlığın keskinleşmesi, karşılıklı güvenin kundaklanması olmuştur." —Lenin, Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, sf. 342—

Uzun süre baskı altında tutulan kitleler hareket yeteneklerini ve inisiyatiflerini yitirmiş, kitlesel dinamizmin patlamayla ortaya çıkmasını da önlemek amacı taşıyan Glasnost politikasının yarattığı olanakların kullanılması (kitlesel dinamizm-demokrasi) bölgesel milliyetçiliklerin güç kazanmasını getirdi. Yerli burjuvazinin pazardan daha fazla pay alma mücadelesi milliyetçilik akımlarını doğurmuştur.

Nitekim 1986 yılının sonlarından itibaren Gürcistan, Azarbeycan, Kazakistan, Ermenistan, Türkmenistan ve Moldovya'da boy veren "bağımsızlık" gösterileri ve eylemler, Baltık Cumhuriyetlerinde daha üst boyutlar kazanıyor, iş 1990'ın başında Letonya, Litvanya ve Estonya'da parti tekeline son vermeye, ayrılma kararı almaya varıyordu. Federe ve özerk cumhuriyetlerin çoğunluğu merkezi otoriteye başkaldırırken, bir yandan da kendi aralarında ve içlerindeki milliyetçi çatışmalar yaygınlık gösterdi. Mesket-Özbek, Gürcü-Abaza, Tacik-Kırgız, Azarı ve Ermeni çatışmaları yüzlerce ölü ve yaralı veren bilançolara yol açıyordu. Çatışmalar geçici olarak durdurulduysa da çözüm sağlamak mümkün olmuyordu. Çözümlemenin istenmeyişi bir yana, emperyalist burjuvazinin böyle bir derdi de yoktu. Sorun eylemler kendisine yöneldiği noktada başlıyordu.

Günümüze yaklaşırken gündemin ağırlıklı maddesi, Baltık cumhuriyetleri olmuş, buralardaki, birlikten ayrılma yolu, milyonları içine alan kitle gösterilerini durdurmak için barışçı yolları deneyen Gorbaçov, şiddetle karşı çıktığı "çoğulcu sistem" ve "ayrılma" hakkından, "belki"li sözlerle bahseder olmuştu. Ama tam da bu sırada Kafkasya'dan gelen haberler, "perostroyka kansız olmaz" deyişini hayata sunacaktı.

Azariler, diğer uluslardan farksız, hatta daha fazla sömürü altındaydı. Buna ulusal baskının eklenmiş olması ve Ermeni çatışmasında Moskova'da alınan tavır, radikal bir çizginin şekillenmesini doğurmuştu. Kötü yaşam koşulları %30'ları aşan işsizlik, Rusya'nın en düşük gelir düzeyine sahip ulusunda, milliyetçi duygularla beslenen bir hareket birliğini getirdi. Son yılların Karabağ sorununda Halk Cephesi öne atıldı ve "özerklik" bayrağı ile etkin bir güce eriştı. Kasım 89'daki değişiklikle "Azarbeycan Halk Cephesi"nin yönetimine daha radikal unsurlar gelmişti. Rus ordularının işgaline karşı direnişe ve sonrasındaki genel greve kumanda eden cephe ulusal temelde bir hareketin önculuğünü yapıyordu.

Azarbeycan Halk Cephesi'nin Baltık ülkelerinden daha ileri adım atması ve işgal eylemlerine yönelmesi, Ermeniler'le olan çatışmalarda merkezi yönetimin yanlı davranmasından öte, tarımda en gelişmiş, kendini besleyebilen "kendi kendine yeten" tek cumhuriyet olmasında yatıyor. Baltık ülkelerinin Rusya'dan ayrılmayı göze alamamalarının temelinde yatan: Gorbaçov'un "ayrıldıktan sonra ne yapacaksınız? Nasıl yaşatacaksınız?" sorularının ardındaki gerçek; Rusya'nın petrol ihtiyacının yarısından fazlasını (yılda 14 milyon ton) sağlayan Azarbeycan'ın bununla beraber elektronik ve demir-çelik başta olmak üzere sanayisinin oldukça gelişmiş olması nedeni ile geçerliliğini kaybediyor. Ruslar'ın kendilerine karşı başkaldıran ve köprüleri atma sürecine giren Azarbeycan'a müdahale etme nedenleri tam da bu noktalarda dayanak buluyor. Azarbeycansız bir Rusya'nın enerji ve güç kaybının boyutları bile tek başına 'neden' olabilecek seviyededir.

"Emperyalizm demek, sermayenin, ulusal devletlerin genel çerçevesini aşması demektir; ulusal baskının yeni bir

tarihsel temelde yükseltilip genişletilmesi demektir." — Lenin, age, sf. 230—

"Gorbaçov'un Baltık cumhuriyetlerine müdahele edeceğini sanmıyorum" diyen Bush'un Azarbeycan işgaline, "kolay gelsin" demesi, Dublin'de toplantı halinde olan AT dışişleri bakanlarının müdahaleyi onayladıklarını açıklaması, ABD ile Rusya arasında "silahsızlanma" çözümleriyle başlayan flört devresinin Malta Zirvesi'ne kadar gösterdiği ilerlemenin, Malta sonrası neler doğurduğu ve nelere gebe olacağını gösteriyor olması kadar, Kafkasya hesaplarıyla ilgili ipuçları da vermiş oluyor.

Baltık, Azarbeycan tavır farklılığına "Haç-hilal" çelişkisine bağlamak sorunu (çatışmalardan) eksik bırakıyor. Sorun Müslüman-Hristiyan, Azari-Ermeni ikilemlerinden (çatışmalarından) öte, Kafkasya-Türkiye-İran ve Orta Doğu zinciri içerisinde irdelemek gerekiyor. Azarbeycan'ın kendi varlıklı topraklarından öte jeopolitik konumunda yatıyor. ABD'nin (ve tabii ki diğer emperyalistlerin) anti-emperyalist bir oluşum ve gelişmenin uzun vaadeli oluşturacağı yayılma ve cepheleşmeden duyulan Rusya'nın kaygılarını paylaşması sözkonusudur. Ermeni lobilerinin ABD ve Fransa'daki etkinliği ve bu ülke yönetimlerinin dağlık-Karabağ sorunu gündeme geldiğinde Ermeni yanlısı tepkiler göstermesi de, bu bağlamda sorunun esasının değil, sadece bir yanını açıklamaktadır.

Her ne kadar "protesto edici" beyanlarda bulunduysa da TC yönetiminin tepkisi efendileri emperyalistlerin tavırlarıyla çelişmemiş, Özal tarafından Şii-Sunni demagojisiyle konulan tarafsızlık tavrı, "içişleridir, karışamayız"la sürmüştür. Tüm emperyalistlerce desteklenen askeri işgal, Türk egemen sınıflarının açıkça karşı çıkmayışı bizzat benzeri sorunlarda Rusya gibileriyle kader birliği içinde olmasından da temel alıyor, Türk hakim sınıfları da meseleye diğerleri gibi, oturdukları ezen ulus koltuğundan bakmaktadırlar. Azarbeycan işgali, ayrıca, hakim sınıf kanatlarını şoven ve milliyetçi çizgide buluşturmuş oldu. Bu buluşma anti-komünist bir kampanyanın yürütülmesini getirirken, faşist ve gerici gruplar sokaklarda gövde gösterisi yapma fırsatını kullandılar.

Azarbeycan işgali, Rus sosyal emperyalizminin çöküşünde bir dönüm noktası olarak görülmeli, Çekoslavakya ve Afganistan işgalleriyle karıştırılmamalıdır. İşgalci Rus yönetimi, kötü gidişe dur denildiğinin yanılgısı içerisindedir. Şimdilik bile durdurulmuş olan hareket yoktur. Boş laflar, vaadler ve ölü haklar ulusal hareketleri tatmin edemeyince, sömürü ve baskı mekanizmasının başındakiler, daha fazlasını veremeyecekleri noktasında silah kullanmışlardır. Benzeri tüm durumlarda da silah kullanmaktan kaçınmayacakları gerçeğini bir kez daha iyi görünmesi gerekmektedir. Toprakları açık askeri işgale uğrayan ve katliama maruz bırakılan Azarbeycan'ın "Halk Cephesi" önderliğindeki direnişi haklı ve meşrudur. Direniş hareketi doğru bir siyasi karakterde olmayıp, Azarbeycan burjuvazisinin önderliği altında olsa da milli niteliktedir. Uluslar burjuva devrimleri sürecinde ortaya çıkan tarihsel bir kategoridir ve 'self determinasyon) ilkesi uyarınca dahil olduğu çok uluslu toplumlardan ayırma hakkına sahiptir. Emperyalist bir ülkenin çatısı altındaki ezilen bağımlı ulusların merkezi otoriteye, ezen ulusa karşı geliştirdiği eylemin milli ve demokratik yanları mevcuttur.

Sosyal emperyalist imparatorluğun, bloktaki çözülmeye paralel olarak girdiği çöküş sürecinde, ABD ve diğer emperyalistlerle geliştirdiği işbirliklerinin verdiği güç ve getirdiği politikaların ürünü olarak görülmesi gereken, ordu eliyle kitle kıyımı, ulusal kurtuluş mücadelelerinin kilometre taşı olarak Doğu'nun ezilen uluslarının proletaryasına yeni ufuklar açmıştır.

Komünistlerin nihai hedefi ulusal sınırlara bölünmüş dünyayı, proletarya enternasyonalizminin egemen olduğu dünyaya dönüştürmektir.

MERKEZİ GÖREVİN YERİNE.....

Baştarafı son sf'da

tüm parti organlarımız ve militanlarımız, partimizin asgari olarak silahlandırılması için harekete geçmelidir. Düşmanın silahlarına zorla el koymanın yanısıra, satın alma ve halktan silah ve silah almak için yardım alma yöntemlerini seçmelidirler. Her parti organı, kendi çalışma alanlarında bunun nasıl yerine getirileceğinin yöntemleri üzerinde tartışmalı ve partimizi silahlandırmak için harekete geçmelidir. Tek tek polislerden, karakollardan, düşman cephanelerini basıp almaktan çekinmemeli ve kararsızlık gösterilmemelidir. Partimizi silahlandırmadan silahlı mücadelenin verilemeyeceğini kavramalıyız. Halktan toplanan silahların yanısıra silah almak için toplanan paralar kesinlikle başka ihtiyaçlara harcanmamalı ve silaha yatırılmalıdır. Kitlelerin bu konuda desteğini almak için ajitasyon ve propagandaya önem verelim. "Bir silah bir gerilla, Bin silah Bin Gerilla" şiarı altında kampanyalar açmalıyız. Taraftarlarımızı, sempatizanlarımızı, devrimci-demokratları bu konuda harekete geçirmeliyiz. Her sempatizan ve her militanımızın önüne bir silah parası verme görevi koymalıyız ve bunu onlara kavratmalıyız.

Partimiz TKP/ML kendi öz gücüne dayanarak silahlı mücadele vermektedir. Bu konuda hiçbir burjuva devletinden destek almamaktadır. Örneğin T. Kurdistanı'nda ulusal temelde mücadele veren PKK, birçok gerici ülkeden silah almaktadır. Aynı ülkeler partimize destek vermeye kesinlikle yanaşmadığı gibi, kamp bile vermeye yanaşmıyorlar. PKK'nın kamp ve silah sorunu yoktur. Bu nedenle daha fazla gerilla birliklerini kısa zamanda savaşa sürebiliyor. Partimiz, diğer gerici ülkeler silah desteğinde bulunmuyor diye mücadelesinden hiçbir zaman vazgeçmez ve geçemez. Partimiz uzun süreli silahlı mücadeleye göre hazırlanmaktadır. Ve kendi öz gücüne dayanarak bu MÜCADELEYİ GELİŞTİRECEK VE İKTİDARI ER GEÇ ALACAKTIR. Partimizin dayandığı yegane güç, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkıdır. Halkımızın partimize güveni sonsuzdur. Nitekim bu güvenleri hiçbir zaman boşa gitmedi. 12 Eylül askeri faşist cuntası döneminde bütün revizyonist ve oportünist güçler silahlarını bırakırken partimiz TKP/ML silahları bırakmadı. Son on yıl içinde 150'yi aşkın gerillamız şehit düştü. Bunlar bizi yıldırmıyor. Her bir gerillanın ölümü yeni onların doğumu demektir.

Silahlı mücadelenin geliştirilmesi için partimizin silahlandırılmasına önem vermeliyiz. Bunun için görevlerimizin önemli bir yanını buna kaydırmalı ve parti kitlesini harekete geçirmek için kolları sıvamalıyız.

MERKEZİ GÖREVİN YERİNE GETİRİLMESİ İÇİN İLERİ!

"iktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, meselenin savaş yoluyla halledilmesi, devrimin merkezi görevi ve en yüksek biçimidir. Devrimin bu ML ilkesi evrensel olarak geçerlidir....."

—askeri yazılar, MAO—

Partimizin önüne koyduğu merkezi görev silahlı mücadeledir. Silahlı mücadele devrimin esas tayin edici yoludur. Bunu kavaramayan bir mantık, devrimi imkansız kılan oportünizm ve revizyonizmdir. Ülkemizdeki revizyonist akımlar, devrimi imkansız kılmak için akılalmaz yöntemlere başvurmaktadır. Onların mantığı, silahlı mücadeleyi reddeden tasfiyeci bir mantıktır. Partimizin bu anlayışlara karşı savaşımı bu nedenle önem kazanmaktadır. Çünkü oportünizmi *"...bir raslantı, bir günah, bir ayak kayması, tek tek bireylerin ihaneti değil, tüm bir tarihsel çağın toplumsal ürünüdür."* —II. Enternasyonalin Çöküşü, Lenin—

Lenin yoldaşın da belirttiği gibi oportünizm tek tek kişi sorunu değildir. Günümüzün oportünistlerinin de yıllardır silahlı mücadeleyi reddederek bugüne gelmeleri ve onca deneyimlere rağmen hâlâ reddetmeleri komünistler açısından yadırganacak bir olgu değildir ve olamaz. Komünistler bu ihanetçi akımları ideolojik ve siyasi olarak teşhire devam etmek zorundadırlar.

Merkezi görevimiz, Kızıl siyasi iktidarlar kurmak için gerilla savaşını geliştirmek ve yaygınlaştırmaktır. Bunun partimize ve tüm militanlarımıza yüklediği önemli görevler vardır. Sorun silahlı mücadeleyi savunmakla bitmiyor. Bu işin önemli bir yanıdır. Ama tamamı değildir. Sorunun bir yanıda silahlı mücadeleyi yerine getirmek ve onu daha ileri bir boyuta götürmek için gereken örgütlenme ve araçlarını yaratmaktır. Her parti organı, çalıştığı alanlarda merkezi görevin inşası ve geliştirilmesi için üzerine düşeni yapmakla karşı karşıyadır. Merkezi görevi güçlendirmek ve ona hizmet etmek demek, her şeyden önce partimizin önündeki görevlerin parça parça yerine getirilmesidir. Bu her parti organının yüklendiği görevleri en iyi yaratıcı bir şekilde yerine getirmesi demektir. İşçi sınıfının içinde çalışan komitelerin, işçi sınıfına partinin görüşlerini götürmesi ve onları partinin etrafında örgütlemesi demektir. Gençliğin görevi, gençliği TMLGB içinde örgütlemek ve onları siyasal iktidar hedefine yönlendirmek demektir. Kısacası, her parti organı görevlerini silahlı mücadeleye hizmet edecek şekilde yerine getirmelidir. Bunun dışında partimizin önümüze koyduğu acil önemli görevler vardır. Bunların başında bugün silahlı mücadeleyi geliştirmeye hizmet edecek olan gerillalarımızın silahlandırılmasıdır. Merkezi görevi geliştirecek halka budur. Gerilla birliklerimizi çoğaltmak ve yeni yeni alanlar açmamız için partimizin silaha ihtiyacı vardır. Partimizi silahlandırmak için tüm gücümüzle bu yolda çalışmalıyız. Silahlanma uzun vaadeli bir sorun olmasına rağmen asgari olarak silahlanmamız bugünün acil sorunları arasındadır.

Silahlanmanın esas yolu düşmandan silah kamulaştırarak olacaktır. Bunun yerine getirilmesi için de asgari oranda da olsa bir silahlanmaya ihtiyaç vardır. Bu nedenle,

Devamı arka sf'da